

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

Γ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.
Γ. Μ. ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ
ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
ΕΤΗΣΙΑΙ
ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ.

ΝΕΟΝ ΣΕΡΑΠΕΙΟΝ

·Εν Ἀλεξανδρείᾳ Φρ. 20.
·Εν τῷ ἐσωτερικῷ » 22.
» » ἐξωτερικῷ » 25.
·Εξ ἄμνηνος ἀπαράδεκτος.

Τὰ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ
«Σεραπείου» πεμπόμενα χειρό-
γραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Μέχρι 15 γραμμῶν Φρ. 60
Διὰ τοὺς συνδρομητὰς » 20.
·Ἀνω τῶν 15 γραμμῶν κατ' ἀ-
πικοπήν.

Δ' αἰτήσεις ἀπευθυντέον
Journal Grec «SERAPEUM»
Alexandrie (Egypte).

Τεῦχος 41.

·Εν Ἀλεξανδρείᾳ.

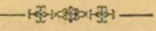
1 Μαρτίου.

ΜΑΡΤΙΟΣ.

·Ἐχει ἡμέρας 31, ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νύξ ὥρας 12. Ἡ Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Κριόν. — Νέα σελήνη τῆ 7
Μαρτίου. — Πρῶτον τέταρτ. 14. — Πανσέλ. 23. — Τελευτ. τέταρτον 30.

1 Δευ.	Εὐδοκίας τῆς ὁσιομάρτυρος.	17 Τετ.	Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.
2 Τρίτ.	Ἡσυχίου Μάρτυρος.	18 Πέμ.	Κυρίλλου ἀρχιεπ. Ἱεροσολύμων.
3 Τέτρ.	Εὐτροπίου, Κλεονίκου καὶ Βασιλείσκου τῶν μάρτυρων.	19 Παρ.	Χρυσάνθου καὶ Δαρίας Μαρτύρων.
4 Πέμ.	Γερασίμου ὁσίου τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ.	20 Σάβ.	Τοῦ Ἀ α ζ ἄ ρ ο υ. Τῶν ἐν τῇ Μονῇ Ἀ- γίου Σάββα ἀναγρ. πατέρων.
5 Παρ.	Κόνωνος μάρτυρος.	21 Κυρ.	Τῶν Β α τ ῖ ο υ. Ἰακώβου τοῦ ὁμολογητοῦ. ·Ἀρχεται ἡ ἅγια καὶ μεγάλη ἑβδομάς.
6 Σάβ.	Τῶν ἐν Ἀμορίῳ 42 μάρτύρων.	22 Δευτ.	Βασιλείου ἱερομάρτυρος.
7 Κυρ.	Δ' τῶν Νηστειῶν. Τῶν ἐν Χερσῶν ἱερομαρ- τύρων Κασίτωνος καὶ τῶν σὺν αὐτοῦ.	23 Τρίτ.	Νίκωνος ὁσιομάρτυρος καὶ τῶν 199 μαθητῶν αὐτοῦ.
8 Δευτ.	Θεοφυλάκτου ἐπισκόπου Νικομηδείας. ·Ἀρχὴ τοῦ Ἑαρος—Ἰσημερία—εἰς τὰς 6 ὥ- ρας καὶ 30 λ. μ. μ.	24 Τετ.	Ζαχαρίου τοῦ ὁσίου καὶ προσέβρια τοῦ Εὐ- αγγελισμοῦ.
9 Τρίτ.	Τῶν ἐν Σεβαστείᾳ 40 μάρτύρων.	25 Πέμ.	·Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρ- θένου Μαρίας ἄργια.
10 Τετ.	Κοδράτου μάρτ. καὶ τῆς συνοδείας αὐτοῦ.	26 Παρ.	·Ἡ σφάξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.
11 Πέμ.	Σωφρονίου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.	27 Σάβ.	Ματρώνης τῆς ὁσίας.
12 Παρ.	Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Θεοφάνους τοῦ ὁμολογητοῦ. [Ψάλλεται ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος τὸ ἑσπέρας].	28 Κυρ.	ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ. Ἀργία καὶ κατάλυσις πάντων καθ' ἑλὴν τὴν ἑβδομάδα τῆς δια- καινησίμου, καὶ Ἰλαρίωνος τοῦ νέου.
13 Σάβ.	·Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Νικηφόρου ἀρ- χιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.	29 Δευτ.	Μάρκου ἐπισκ. Ἀρεθουσίων καὶ Κυρίλλου Σιακίνου.
14 Κυρ.	Ε' τῶν Νηστειῶν Βενεδίκτου τοῦ ὁσίου.	30 Τρίτ.	Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως τῆς Κλίμακος.
15 Δευτ.	Ἀγαπίου καὶ τῶν σὺν αὐτοῦ 7 μάρτύρων.	31 Τετ.	Ἰππασίου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Γαγγῶν.
16 Τρίτ.	Σαβίνου μάρτυρος καὶ Χριστοδοῦλου τοῦ ὁ- σίου.		

ΑΠΟΔΗΜΗΤΟΥ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Υπό Γ. Μ. Κ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ φυλλαδίου 40.)

ΙΕΤ΄.

Ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς λεωφόρου τῶν Ἡλυσίων, ἀπηντήσαμεν πρὸς δεξιὰ τὸ Μέγαρον τῆς Βιομηχανίας, ἐν ᾧ ἐκτίθενται πρὸς συναγωνισμὸν τὰ βιομηχανικὰ ἔργα τῶν νεωτέρων τελειοποιήσεων καὶ ἐφευρέσεων, καὶ ὅπου ἐγένετο ἡ κατὰ τὸν παρελθόντα Αὐγουστον ἀρξαμένη πρωτάκουστος Ἐκθεσις τοῦ Ἠλεκτρισμοῦ.

Ἦν ὄντως ἀξιοθέατος ἡ Ἐκθεσις αὕτη διὰ τὸ περίεργον τῆς χρήσεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρευστοῦ, χρησιμοποιοημένου ὡς κινητικῆς δύναμις εἰς ποικίλας ἐργασίας. Ἐδῶ μὲν ὑψοῦται πρότυπον φάρου ἠλεκτρικοῦ, παρέκει ἠλεκτρικὴ ἀμαξοστοιχία, κώδωνες διὰ τοῦ ρευστοῦ κινούμενοι καὶ ἠχοῦντες, μικρὸς ἀένναος καταρράκτης δι' ἀντλίας ἀνανεούμενος, χρηματοκιβώτια σημαίνοντα ἀφανῆ κωδωνίσκον, ἅμα μικρὸν κινηθῶσιν, εἴτε ἀντικλεις εἰσαχθῆ ἐν τῷ κλειθρῷ, καὶ ἄλλα μυρία καὶ ποικίλα ἐφευρήματα, ὧν λίαν διεξοδικὴ ἢ ἀπαριθμησις, καὶ πάντῃ ἀκατάλληλος ὁ γράφων πρὸς περιγραφὴν αὐτῶν. Μεταξὺ ὁμῶς πάντων τῶν θαυμασίων τούτων βιομηχανικῶν προϊόντων διαφόρων χωρῶν, τὴν πρωτίστην ἀναντιρρήτως κατεῖχον θέσιν τὰ τοῦ Ἀμερικανοῦ κατασκευαστοῦ Ἐδίσων κατὰ πάντα.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ τούτῳ ὑπάρχει ἐν εὐρυχωροτάτῃ αἰθούσῃ διαρκῆς ἔκθεσις, ἐν εἶδει μουσείου, ἀντικειμένων τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἐνδυμάτων, ἐργαλείων, βιομηχανικῶν τε καὶ γεωργικῶν προϊόντων τῶν διαφόρων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Γαλλικῶν κτήσεων καὶ ἀποικιῶν.

Ἀπὸ τοῦ Μεγάλου τούτου μέχρι τῆς Πλατείας τῆς Ὀμοιοίας, δηλαδὴ ἐπὶ βραχυτάτης ἀποστάσεως, εἶχον στρωθῆ σιδηρὰ ῥάβδοι, ἐφ' ὧν ἔβαινε κομψὸν τροχιόδρομον δι'

ἠλεκτρισμοῦ κινούμενον κατὰ δούλησιν ὑφ' ἐνὸς ὀδηγοῦ, κρατοῦντος τὴν λαβὴν τοῦ περιέχοντος τὸν μηχανισμόν ἐλατηρίου, ἐπὶ τὸ ὁποῖον δὲ ἡ συρρὴ τοῦ πλήθους ἦν μεγίστη, ἕνεκα τοῦ πρωτοφανοῦς τοῦ ὄχληματος τούτου.

Ὅπισθεν τοῦ Μεγάλου τῆς Βιομηχανίας, καὶ μικρὸν ἀπ' αὐτοῦ ἀπέχον, κεῖται τὸ Πανόραμα τῶν Παρισίων, ἐν ᾧ διὰ μικρᾶς πληρωμῆς ἀπολαύει ὁ εἰσερχόμενος τοῦ ἐξαισίου θεάματος τῶν ἔργων τῆς ὀπτικῆς. Κατὰ μέτωπον τῆς εἰσόδου, ἐν τῷ ἰσογειῷ, φαίνεται σκηνὴ τῆς τελευταίας πολιορκίας τῶν Παρισίων ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, μετὰ τῶν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ὠχρῶν καὶ περιδεῶν κατοίκων, ἐπὶ δὲ τοῦ πρώτου πατώματος, ἐντὸς κυκλοτεροῦς αἰθούσης, ἐξαικονίζεται πῆριξ ἡ θεὰ τῆς πόλεως, ἐν καταστάτῃ τῆς φοβερᾶς πολιορκίας. Ποῦ μὲν φαίνονται στρατιῶται, πυροβολοῦντες ἀπὸ τῶν προμαχῶνων, ἐνῶ ἐκ τῶν συναδέλφων ἄλλοι μὲν λιτῶς προγευματίζουσιν ὑπ' αὐτοῦς, ἕτεροι δὲ τακτοποιοῦσι καὶ ἐκ τῶν ἐνότων καθαρίζουσι τὰς στολάς των· ἄλλοσε δ' ἕτεροι προσωθοῦντες βαρέα τηλεβόλα, ἢ μεταφέροντες νεκροὺς καὶ πληγωμένους ἐπὶ φορείων· ἀλλαχοῦ ἐχθρικὴν βόμβην καταπίπτουσαν καὶ ἐκρηγνυμένην ἐν μέσῳ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς ἀναξιοπαθούσης πρωτευούσης, καὶ περαιτέρω ἐρείπια κατεστραμμένων οἰκιῶν, καὶ δι' ἐχθρικοῦ ὕψους πυρπολούμενον μέγαν στρατῶνα. Ἡ ἐξαικονισις τῶν τε θέσεων καὶ τῶν δρώντων προσώπων εἶναι τοσοῦτον πιστὴ, τοσοῦτον φυσικὴ, ὥστε ὁ θεατῆς δικαίως λησμονεῖ πρὸς καιρὸν ὅτι εὐρίσκεται ἀπέναντι τεχνητῆς ἀναμνήσεως φρικώδους γεγονότος, καὶ πιστεύει ὅτι πρόσταται πράγματι εἰς τὰς φοβερὰς ἐκεῖνας στιγμὰς τῆς Γερμανικῆς πολιορκίας, καὶ βλέπει τὰς ἐκ ταύτης ἀπαισίους παθήσεις καὶ καταστροφὰς τῆς ἀγωνιώσης μητροπόλεως.

ΙΖ.

Ἐντεῦθεν διηυθύνθημεν πρὸς τὸν πορρω-

τέρω καὶ ἐπὶ τῆς ἀντιπέρας ἔχθης κείμενον Στρατῶνα τῶν Ἀπομάχων, τὸ ἀθάνατον τοῦτο μνημεῖον, ὃ ἡ εὐγνωμονοῦσα Γαλλία ἀνήγειρε πρὸς περιθάλψιν καὶ καταφυγὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς παθόντων πιστῶν καὶ ἀφρωσιωμένων τέκνων τῆς.

Ὁ Στρατῶν οὗτος ἀπαρτίζει ἐκτενεστάτην οἰκοδομὴν πανταχόθεν ὑπὸ καγκελοφράκτων κήπων περιβαλλομένην, τὸ κέντρον τῆς ὁποίας κατέχει τὸ περικαλλὲς παρεκκλησίον, ἐφ' οὗ τοὺς τοίχους ἀνήρτηται αἱ κατὰ καιροὺς κυριευθεῖσαι ἐχθρικαὶ σημαῖαι. Εἰς τὸ μέσον δὲ τῆς ὀροφῆς τούτου ἐγείρεται ὁ ὑψιστος καὶ κομψὸς θόλος, διὰ ποικίλων ἐπιχρῶσων κοσμημάτων ἐξωθεν περικαλυπτόμενος.

Βαθυτάτη συγκίνησις καταλαμβάνει τὸν ἐπισκεπτόμενον, δρῶντα τοὺς ἐν αὐτῷ ἐνδιατωμένους καὶ ἅπαντας ὁμοιομόρφους φέροντας στολὰς Ἀπομάχους, διαφόρων ἡλικιῶν, ἰδίως ὁμῶς πρεσβύτας, τὰ ζῶντα ταῦτα μαρτύρια τῶν φιλοδοξίων ἢ ἰδιοτροπιῶν τῶν ἠγεμόνων, εἴτε καὶ τῶν ἀληθῶν ἀναγκῶν τῆς πατρίδος, πάσχοντες, κεκυφῆτας, ἀναπήρους, ἄλλους μὲν διὰ βακτηριῶν βαδίζοντας, ἄλλους δ' ἐπὶ μικρῶν ὀχηματίων συρομένους ἐν τοῖς διαδρόμοις, καὶ τινὰς τέλους ἐλευθέρως μὲν πορευομένους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ βάρους τῶν παθήσεων καὶ τῆς ἡλικίας καταβεβλημένους.

Ἐντὸς τοῦ πρὸ τοῦ παρεκκλησίου ἐκτεινομένου μεγάλου τετραγώνου περιβόλου, τοῦ Αὐλῆ τῆς Τιμῆς ἐπιλεγομένου, ἀναπαύονται τὰ ὄσπ'α τοῦ λέοντος τῆς Κορσικῆς, τοῦ τὴν Εὐρώπην σύμπασαν ἀναστατώσαντος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐνεστῶτος αἰῶνος, καὶ ἤδη καθεύδει ἐν τῇ μαρμαρίνῃ αὐτοῦ λάρνακι τὸν αἰώνιον ὕπνον ὁ ἀκόρεστος δόξης ἐκείνος ἀνὴρ:

«Ὁ εἰς μίαν μόνην ὦραν

τὴν γῆν καίξας,

τὴν γῆν χάσας

Εἰς τοῦ Βατερλό τὴν χώραν.»

κατὰ τὸν δημοφιλεῖ ἔθνικόν Βάρδον τῆς νέας Ἑλλάδος Ἀλέξανδρον Σουτσον· ὅστις δὲ, ἀφοῦ ἐπλήρωσε πάντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον καπνοῦ, ἐρείπιων καὶ πτωμάτων, δὲν ἠτύχησε τοῦλάχιστον νὰ δρέψῃ τοὺς καρπούς τῆς φιλοδοξίας του, ἀλλὰ:

«Δέσμιος εἰς νῆσον ξένην,

Δέσμιος εἰς τὴν Ἄγιαν ἐτελεύτησεν Ἑλένην.»
κατὰ τὸν αὐτὸν ὑψιπέτην ποιητὴν.

Εἰς τὰς δύο παρακειμένους τῇ Αὐλῇ ταύτῃ πλευρᾶς εὐρηνται τὰ μουσεῖα τῶν Ἀπομάχων, ἐν οἷς ἀπαντῶνται πολλαὶ καὶ ποικίλαι πανοπλῖαι τε καὶ στολαὶ παρωχημένων χρόνων, ἀπ' αὐτῆς ἔτι τῆς λιθίνης ἐποχῆς, ὡς καὶ τὸ ἐκτεταμένον τμήμα τοῦ Πυροβολικοῦ λεγόμενον, ἔνθα ἐναπόκεινται ἐν μικρογραφίᾳ πάντα τὰ πρότυπα τῶν μέχρι σήμερον ἐφευρεθέντων καὶ τελειοποιηθέντων ἀνδροκτόνων ὕπλων.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Στρατῶνος τῶν Ἀπομάχων, μετέβημεν εἰς τὸ Τροκαδέρον, τὸ ἀληθὲς κατάστημα τῆς Μεγάλης Παγκοσμίου Ἐκθέσεως τοῦ 1878, χρησιμεῖον σήμερον ὡς μουσεῖον συγκρίσεως καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων.

Πρὶν φθάσωμεν εἰς τὸ κυρίως κτίριον, εἶδομεν σωρείας ἐρείπιων, καὶ ἄλλας καταπιπτούσας ἤδη οἰκοδομὰς, αἵτινες ἦσαν τὰ ἀνεγερθέντα καὶ φιλοκάλως ὠραϊσθέντα ξύλινα παραπήγματα, ἕνεκα τῆς τότε ἀνεπαρκείας τῆς χωρητικότητος τοῦ μεγάλου, ὡς ἐκ τῆς πληθῆος τῶν ἐκτεθέντων.

Κατόπιν διέβημεν τὴν χάριν τούτου κτισθεῖσαν ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα ὠραίαν γέφυραν, καὶ ἰδοὺ ἀφίχθημεν ἐνώπιον τῆς μεγαλοπρεποῦς τοῦ Τροκαδέρου οἰκοδομῆς, κειμένης ἐπὶ γηλόφου, καὶ συγκειμένης ἐκ δύο ὀροφῶν, ὧν ὑπέκκεινται κατὰ τὰ ἄκρα δύο τετράγωνοι οὐρανομήκεις πύργοι.

Ἐνώπιον αὐτῆς ἐκτείνεται περιπεποιημένος ἀνωφερῆς κήπος μετὰ δεξαμενῆς, ἀμμοστρώτων δρόμων καὶ κομψῶν συμπλεγμάτων ποικίλων δενδρυλίων καὶ ἀνθοφόρων φυτῶν.

Ἄπαντα σχεδὸν ἢ πρόσοψις τοῦ μεγάρου σχηματίζεται δι' ἑλαφροῦ περιστύλου, ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ὁποίου, καὶ εἰς τὸ ἰσόγειον πᾶν τῶμα, τὸ ἐν εἶδει θολοσκεπούς σπηλαίου χώρισμα χρησιμεύει τανῦν ὡς καφρευεῖον, ὁπόθεν ζωγραφικὴ ἐκτυλίσσεται ἢ θεὰ τῆς κατέναντι πόλεως, μετὰ τῶν μεγαλοπρεπῶν καὶ χρυσοστολιστῶν θόλων, κωδωνοστασιῶν καὶ πύργων τῶν πολυκίθμων δημοσίων καταστημάτων, καὶ τοῦ κύματος τῶν ἀπείρων ἰδιωτικῶν οἰκοδομῶν.

Πρὸς τὴν κατωφέρειαν καὶ ἀριστερόθεν τοῦ ἄνω γηλόφου, ἐν μέσῳ σφριγώσης καὶ πλουσίας φυτείας, εὐρηται ἡ κάθοδος πρὸς τὸ ὑπόγειον τῆς πόλεως Ἰχθυοτροφεῖον, εἰς δ' ἡ εἴσοδος εἶναι ἐλευθέρα, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἔκτασις, ἡ διευθέτησις, ἡ συντήρησις καὶ ἡ ποικιλία τῶν ἐνυπαρχόντων ἰχθύων καὶ θαλασσιῶν ἐν γένει ἀντικειμένων παρέχουσιν ἰδέαν τινὰ τοῦ μεγαλείου τῆς κατεχούσης καὶ διατηρούσης αὐτὴ πόλεως.

III.

Κατερχόμενοι πρὸς τὴν πόλιν διὰ τῆς ὡραίας καὶ ἐπιμήκουσ ὁδοῦ τοῦ Ρίβουλι, ἀπαντῶμεν δεξιόθεν τὸ ἀχανές ἱστορικὸν ἀνάκτορον τοῦ Λούβρου, οὗ τινος τὸ ἐπιβλητικὸν κτίριον καὶ αἱ εὐρύχωροι αὐλαὶ ἠδύναντο νὰ συμπεριλάβωσιν ἀνέτως μικρὰν πόλιν.

Τὸ ἐξωτερικὸν τῆς οἰκοδομῆς εἶναι ἐκ τῶν μάλα ἀξιοθεάτων διὰ τὴν ἔκτασιν, στερεότητα καὶ κομψότητα, ὡς καὶ διὰ τὰ πολυάριθμα ἀγάλματα καὶ προτομὰς τῶν ἐξόχων τῆς Γαλλίας ἀνδρῶν, δι' ὧν περικοσμούνται οἱ ἐξώστες, καὶ πᾶσαι ἐν γένει αἱ κορωνίδες καὶ ἀψίδες τῶν προσόψεων. Ἐκτενεῖς λιθόστρωτοι αὐλαὶ, καὶ ἐνιαχοῦ τερπνοὶ κήποι διακροῦσιν ἐσωτερικῶς τὸν κολοσσὸν τοῦτον εἰς διάφορα τμήματα, ἀλλήλοις συνεχόμενα, ἐνῶ ἡ ἀποψὶς ἐξωτερικῶς παρίστησιν αὐτὸ ἐν ὅλῳ συμπαγῆς καὶ ἀδικίρετον.

Ἐν τῷ ἀτέρμονι τούτῳ πρώην ἀνακτόρῳ κεῖνται διάφορα δημόσια Γραφεῖα καὶ εὐρεῖται αἰθουσαι Μουσειῶν ἀξιολόγων.

Ἐν μὲν τῷ ἰσογείῳ ὑπάρχουσι ποικίλα τμήματα, ἐξ ὧν σπουδαιότερά εἰσι τὰ τῶν ρωμαϊκῶν καὶ ἑλληνικῶν ἀρχαιοτήτων, μετὰ τῶν ὁποίων μεθ' ὑπερφανεῖας δεικνύται τὸ κεκολοβωμένον καλλιτεχνικὸν ἄγαλμα τῆς Μηλίου Ἀφροδίτης, διὰ σιδηρῶν κιγκλίδων περικυκλούμενον, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ τῆς ἀρχαιότητος ἔργα, δι' α, κατὰ τὸ λέγειν τῶν εἰδημόνων, τὸ Μουσεῖον τοῦτο τοῦ Λούβρου κατέχει, μετὰ τὸ ἐν Λονδίῳ Βρεττανικόν, τὴν δευτέραν θέσιν κατὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἀξίαν τῶν συλλογῶν του. Μετὰ ταύτας ἔρχονται τὰ τῶν ἀσσυριακῶν καὶ αἰγυπτιακῶν, μέγαν κατεχουσῶν χώρον, καὶ προκαλουσῶν τὸν θαυμασμὸν, ἕνεκα τοῦ υπερβάλλοντος ὄγκου των, οὐχὶ ὅμως καὶ τῆς λεπτότητος ἢ χάριτος τῆς ἐργασίας των.

Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ πατώματι εὐρηται πολλὰ καὶ μεγάλα αἰθουσαι, πλήρεις πολυτίμων ἐλαιογραφικῶν εἰκόνων, διαφόρων χρόνων, χωρῶν καὶ σχολῶν, αἱ οἱ ἀντιγραφεῖς ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀπομιμούμενοι ἐκθέτουσιν ἀκολούθως πρὸς πώλησιν ἐν τοῖς εἰδικαῖς τῶν Βουλευτῶν καταστήμασιν, οὗ σμικρὰ ἐκ τούτου κέρδη προσποριζόμενοι. Ἐκτὸς δὲ τῶν αἰθουσῶν τῆς ἐλαιογραφίας, ὑπάρχουσι καὶ ἕτεραι εἰς κλάδους τῆς ὑψηλῆς τοῦ Ἀπελλοῦ τέχνης ἀναγόμεναι, ὡς καὶ ποικίλαι συλλογαὶ ἀγγειοπλαστικῆς καὶ κεραμικῆς, ἐγχωρίου τε καὶ ξένης.

Τὸ ἐν τῷ πατώματι δὲ τούτῳ τμήμα, τὸ περιλαμβάνον τὸ εἰδικὸν Μουσεῖον τοῦ Ναυτικοῦ, εἶναι τὰ μάλα περίεργον. Ἐν αὐτῷ εἰσιν ἐκτεθειμένα ἐν τεχνικωτάταις μικρογραφίαις πάντα τὰ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ὑπάρχοντα πλοῖα τῆς Γαλλίας, τὰ τε πολεμικὰ καὶ τὰ πρὸς ἰδίαν τῶν ἡγεμόνων τέρψιν, τὰ πλεῖστα τῆς ναυτικῆς ἐργαλεία, μη-

χαναὶ ποικίλαι, εἰς διαφόρους κλάδους τῆς ναυπηγίας ἢ ναυτιλίας χρῆσιμα, καὶ τινες ἐκ τῶν σημαντικωτέρων τῆς χώρας ναυτικῶν πόντων, μετὰ τῶν οἰκείων λιμένων καὶ ναυπηγείων. Ἀκολούθως ἀπαντῶνται τὰ πλοῖα, πλοιάρια, λέμβοι καὶ πάντα τὰ τὴν ναυτικὴν ἀφορῶντα ἀπάντων σχεδὸν τῶν λαῶν τῆς ὑψηλίου, μὴδ' αὐτῶν τῶν ἀγρίων ἐξαιρουμένων.

Πολλὰ καὶ διάφορα ἔτι Μουσεῖα ὑπάρχουσιν ἐν Παρισίοις, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν ὡς σημαντικώτερα τὰ ἀκόλουθα:

Τὸ τοῦ Cluny, ἐν ἀρχαίῳ ρωμαϊκῷ παλατίῳ ἰδρυμένον, περιέχει ἀποκλειστικῶς ρωμαϊκὰς καὶ γαλατικὰς τοῦ μεσαιῶνος ἀρχαιότητας.

Εἰς τὸ ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Λουξεμβούργου ὁμώνυμον ἐναπόκεινται λιθοξοικὰ καλλιτεχνήματα καὶ εἰκόνες νεωτέρας τέχνης. Ἐν τῷ ἐκτεταμένῳ κήπῳ, τῷ περιστοιχοῦντι τὸ εἰρημένον παλάτιον, ὑπάρχει ἐπίτηδες κεχαραγμένος δρόμος, ἐφ' οὗ διέρχεται ὁ νοητὸς μεσημβρινὸς τῶν Παρισίων κύκλος.

Ἀντικρὺ τῆς μεγάλης εἰσόδου τοῦ κήπου τοῦ Λουξεμβούργου ἐκτείνεται εὐρεῖα ὁδὸς, εἰς τὸ μέτωπον τῆς ὁποίας ὑψοῦται μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐπιβλητικὸν τὸ Πάνθεον, ἐνθα κεῖνται τὰ λείψανα πολλῶν μεγάλων τῆς Γαλλίας ἀνδρῶν, καὶ ὅπερ εἶχε μετατραπῆ εἰς χριστιανικὸν ναόν· ἀλλ' ἐσχάτως πάλιν ἐπρόκειτο νὰ μεταβληθῆ εἰς τὸν πρὸς τὸν προώριστο σκοπόν.

Ἐπίσης ἄξιον λόγου εἶναι καὶ τὸ Conservatoire des Arts et Metiers, ἐνθα εἰσὶν ἐκτεθειμένα τὰ μικρογραφημένα ἀντίτυπα τῶν δυσκόλων καὶ εὐφυῶν ἔργων τῶν διαφόρων τεχνῶν καὶ ἐπαγγελημάτων τῶν νεωτέρων χρόνων.

IV.

Ἐν τῷ ποταμῷ Σηκουάνῃ κεῖται ἡ νῆσος τοῦ Ἀγ. Λουδοβίκου, ἐφ' ἧς ἐγείρεται ὁ μητροπολιτικὸς καὶ ἱστορικὸς ναὸς τῆς Πανα-

γίας τῶν Παρισίων (Notre Dame de Paris) ὁ παρὰ τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ τοσοῦτῳ λεπτομερῶς περιγραφεῖς ἐν τῷ τῆς μητροπόλεως ταύτης ἐπωνύμῳ συγγράμματί του.

Ὁ ναὸς οὗτος φέρει τὸν συνήθη τῶν λατινικῶν τύπον, μὲ τοὺς διαφανεῖς πύργους καὶ τὰ ὀξεία κωδωνοστάσια καὶ ἀετώματα. Κέκτηται ὅμως πλείστην χάριν διὰ τὸ κομψὸν τοῦ οἰκοδομήματος, καὶ μάλιστα διὰ τὰς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ λεπτοφυεῖς καὶ ἐναερίους ἀψίδας, τὰς συνδεούσας τοὺς ἐξωκαμηλοτέρους τῶν παρεκκλησιῶν τοίχους μετὰ τῶν ἔσω τοῦ κεντρικοῦ ναοῦ ὑψηλοτέρων, καὶ διὰ τὰς πέριξ τῆς οἰκοδομῆς διαφόρων τεράτων κεφαλὰς παριστῶσας λιθίνους ὑδροχάας.

Ἐν τῇ εἰσόδῳ, κατὰ τὸ συνήθες, πωλοῦνται διάφοροι φωτογραφημένα προσόψεις τοῦ ναοῦ.

Εἰσελθόντες κατελήφθημεν ὑπὸ σεβασμοῦ, ἕνεκα τῆς ὄντως ἐπιβλητικῆς ὄψεως τοῦ ναοῦ τούτου, τῶν ζωηρῶς κεχρωματισμένων ὑέλων τῶν μεγάλων ὑπὸ τὰς ἀψίδας παραθύρων, ἐφ' ὧν ἐξεικονίζονται ποικίλαι ἀγιογραφίαι καὶ ἱστορικὰ γεγονότα, ὅπως δῆποτε τὴν ἐκκλησίαν ταύτην ἀφορῶντα, καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἐπικρατούσης ἀπολύτου ἡσυχίας καὶ σιγῆς.

Ἐπὶ τῶν δρυῖνων χωρισμάτων, τῶν τὸ κέντρον τοῦ ναοῦ ἀπὸ τῶν δύο παραπλευρῶν παρεκκλησιῶν διαιροῦντων, ὑπάρχουσιν ἀρχαῖα ξύλινα ἀνάγλυφα, παριστῶντα διαφόρους σκηνὰς τοῦ βίου τοῦ Ἰησοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ ὀπισθεν τῆς μεγάλης ἱερᾶς Τραπέζης κεῖνται καλλιτεχνικοὶ καὶ πλούσιοι τάφοι ἱεραρχῶν καὶ εὐπατριδῶν Γάλλων.

Κατὰ τὸ βάθος τοῦ δεξιοῦ παρεκκλησίου ἰδρυται σιδηρὰ κιγκλῖς, ἐν ἧ ὁ εἰσερχόμενος ὑποβάλλεται εἰς τέλος Δρ. 2, ὅπως ἐπισκεφθῆ τὸ θησαυροφυλακεῖον.

Ἐν αὐτῷ δ' ἀπόκεινται πολλὰ καὶ ποικίλα κειμήλια, ἄμφια καὶ σκευὴ ἱερὰ, δωρη-

Θέντα τῷ ναῶ χάριν εὐσεβείας, εἴτε ἀνήκοντά ποτε εἰς ἱστορικά καὶ ἔξοχα τῶν δυναστειῶν ἢ τοῦ κλήρου πρόσωπα.

Ὅπισθεν ὁ ναὸς ἔχει δενδρόφυτον καὶ χλοερὸν περίβολον, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ὑψοῦται λίθινος κρήνη, καὶ κατὰ τὰ πέραξ αὐτοῦ κεῖνται δημοσία ἔδρανα, πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν θουλομένων περιπατητῶν.

Πρὸς τὰ ὀπίσθια δὲ τοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας, δι' ὁδοῦ ἀπ' αὐτοῦ χωριζόμενον, καὶ εἰς ὀλίγων θεμάτων ἀπόστασιν εὑρηται τὸ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τοῦ καθίδρυμα τῶν Παρισίων, ἢ περιώνυμος καὶ φρενὰ συνάμ^α Μόργα (Morgue), ὅπου, ἐντὸς κιγκλιδοφράκτου καὶ τοῖς ἐπισκεπτομένοις ὄρατοῦ διαμερίσματος, ἐκτίθενται ἐπὶ ξυλοκραβδάτων εἰς τὴν θέαν τοῦ δημοσίου οἱ κατὰ καιροὺς δολοφονούμενοι, αὐτόχειρες ἢ ὕπως δήποτε ἐν τῷ ποταμῷ πνιγόμενοι ἄγνωστοι· ὅστις δὲ τῶν θεατῶν ἤθελε κάπως ἀναγνωρίσει τιγὰ τούτων, μεταδίδει τὰς πληροφορίες ἢ ὑπονοίας του, ἐπὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἀγνώστου νεκροῦ, εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ ἐπιφορτισμένον γραμματέα τοῦ καταστήματος. Ἄν δὲ μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινῶν οὐδεμία ὀριστική ληφθῆ πληροφορία, καὶ ἡ κατάσταση τοῦ πτώματος δὲν ἐπιτρέπη τὴν περαιτέρω ἐκθεσιν, τότε φωτογραφεῖται, καὶ θάπτεται ἀκολούθως, ἢ δὲ τοιαύτη φωτογραφημένη εἰκὼν τίθεται ἐντὸς τῶν παρὰ τὴν μεγάλην εἴσοδον ἀνηρτημένων πλαισίων, μετὰ τῆς ἡμερομηνίας καὶ τοῦ τόπου, ἐνθα τὸ πτώμα εὐρέθη.

Κ'.

Ἐν τῇ διασταυρώσει τῶν Βουλευτῶν Ἄγ. Μαρτίνου καὶ Σεβαστουπόλεως ἴδρυται Σταθμὸς Τροχιδρόμων, ὁπόθεν ἐπιβάντες ἐνὸς αὐτῶν ἀνήλθομεν τὸ ὄρατιον καὶ νεώτερον τοῦτο τῆς Σεβαστουπόλεως Βουλευτῶν, ἐν τῷ ἄκρῳ σχεδὸν τοῦ ὁποίου καὶ πρὸς ἀριστερὰ εἰσέρχεται, ἐντὸς μικροῦ χλοηφόρου κήπου, ὁ ἀρχαῖος τετράγωνος πύργος τοῦ Ἄγ. Ἰακώβου. Πορρωτέρω δὲ δεξιόθεν κείν-

ται ἀλλήλοις ἀντιμέτωπα τὰ δύο θέατρα, τὸ τῶν Ἑθνῶν καὶ τὸ τοῦ Σιατελέτου. Ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ παρεστάθη, κατὰ τὴν λήξαν ἔτος, ἐπὶ 330 κατὰ συνέχειαν ἐσπέρας, τὸ περιλάλητον καὶ πλήρες περιπετειῶν δράμα τοῦ γνωστοῦ τοῖς φιλιαναγνώσταις συγγραφέως Ἰουλίου Βέρν, ὑπὸ τὸν τίτλον «Μιχαὴλ Στρογκώφ».

Ἄνερχόμενοι ἐτι φθάνομεν εἰς τὸ Βουλευτῶν Ἄγ. Μιχαὴλ, ἐν ᾧ ἐπὶ γωνίας ὑψοῦται μαρμαρίνος κρήνη μετ' ὀρειχαλκίνου συμπλέγματος τοῦ Ἀρχαγγέλου καταπαυόντος τὸν ἀποστάτην Ἑωσφόρον.

Κατόπιν ἔρχονται αἱ μεγάλαι τῶν Παρισίων Οἰνοθήκαι, ἐνθα πᾶς οἰνέμπορος ὑποχρεοῦται ν' ἀποθηκεύῃ ἐν ἰδίῳ διαμερίσματι, τὰ ἐμπορεύματά του. Ἐν τῇ εὐρείᾳ ταύτῃ περιοχῇ ὑπάρχουσι κανονικῶς ἐστοιβαγμένοι λόφοι ὀλόκληροι βαρελλίων πρὸς τὴν τῆς πόλεως ἢ τῶν περιχώρων κατανάλωσιν.

Ὀλίγον ἀπωτέρω κατήλθομεν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ μεγάλου καὶ ἀληθοῦς Ζωολογικοῦ Κήπου, περιλαμβάνοντος μεγάλην ἔκτασιν πανταχόθεν διὰ σιδηρῶν καγκέλων κλεισμένην, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἡ εἴσοδος ἐπιτρέπεται ἐλευθέρω. Ἡολυάριθμος καὶ ποικίλη ἢ ἐν αὐτῷ συλλογὴ παντοίων ζῶων καὶ πτηνῶν, ἰδίᾳ δὲ τῶν διαφόρων ἐρπετῶν, τῶν ἐν ὑλοφοράτοις διαμερίσμασιν ἐνδικοιτωμένων.

Κατερχόμενοι τῶν μνημονευθέντων ἤδη μεγάλων Βουλευτῶν ἀπαντῶμεν κατὰ τὴν αὐτὴν σειρὰν τὰ τοῦ Ἄγ. Διονυσίου καὶ Ἄγ. Μαρτίνου, ἐν οἷς ἴστανται ἐτι ἐπισκευασθεῖσαι αἱ ἀρχαῖαι καὶ ὑψηλαὶ ἐκ λαξευτῶν λίθων πύλαι τῆς παλαιᾶς πόλεως, καταντήσασαι σήμερον, ἕνεκα τῆς καταπληκτικῆς ἐπεκτάσεως, ἐν τῷ κέντρῳ σχεδὸν τῆς νέας, καὶ ὧν ἡ πρώτη εἶναι ὑπερτέρα τῆς δευτέρας, διὰ τὴν ἐν συνόλῳ κομψότητα καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν ἐπ' αὐτῆς πολλῶν ἀναγλύφων.

Προχωροῦντες ἐτι πρὸς τοὺς ἀρχαίους Πα-

ρισίους ἀπαντῶμεν ἐν μέσῳ Πλατείας Ἰσταμένην τὴν ὀρειχαλκίον ὑψίστην Στήλην τῆς Βασιτίλλης, τὴν ἀνεγερθεῖσαν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς Γαλλικῆς μεταπολιτεύσεως, τουτέστι τῆς ἀπὸ τοῦ πρεσβυτέρου εἰς τὸν νεώτερον τῶν Βουρβόνων κλάδον μεταβιβάσεως τοῦ στέμματος, καὶ φέρουσαν τὴν ἀξιομνημόνευτον δι' αὐτοὺς χρονολογίαν τοῦ γεγονότος, ἤτοι τὴν τῶν 27—28 καὶ 29 Ἰουλίου τοῦ 1830.

Εἰς οὐ^μ μεγάλην ἀπὸ τῶν κεντρικῶν Βουλευτῶν ἀπόστασιν κεῖται ἡ Κεντρικὴ τῶν Παρισίων Ἀγορὰ (Les Halles Centrales), ἐν ἣ, εἰς τὰ οἰκεία ἐκάστου εἶδους χωριστὰ διαμερίσματα, εἰσὶν ἐκτεθειμένα μετὰ καθαριότητος καὶ τάξεως τὰ τῆς ἡμερησίας κατανλώσεως πολυάριθμα τρόφιμα, τὸ πλεῖστον ὑπὸ γυναικῶν πωλούμενα.

Ἐξερχόμενοι τῆς ἐκτενοῦς ταύτης Ἀγορᾶς, εἶδομεν ἐνώπιον ἡμῶν δύο βαρείας ἀμάξας, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν πρὸς ἐκγύμνασιν τῶν ὑπόζυγιον, συρομένας ἐκάστης ὑπὸ ζεύγους μεγαλοσώμων καὶ σφριγόντων ἵππων, πλήρεις δὲ ἀνδρῶν φερόντων τὰ πασιγνώστα τῶν γάλλων ἐργατῶν κυκλᾶ χιτῶνικα καὶ τοὺς καθιερωμένους κυλινδροειδεῖς κηρωτοὺς πῖλους. Ἐξετάσαντες δὲ τί τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐσήμαινεν, ἐπληροφορήθημεν ὅτι αἱ ἐν λόγῳ ἀμάξαι ἦσαν σχολεῖα ἀμαξήλατῶν ὑπὸ δοκιμασίαν, μετὰ τοῦ ἐν ἐκάστη οἰκείῳ διδασκάλου, πρὸς ἐκμάθησιν τῆς καθοδηγήσεως τῶν ἵππων διὰ μέσου τῶν πολυανθρώπων, σκολιῶν καὶ κινδυνωδῶν ὁδῶν. Ἀφοῦ δὲ διδασθῶσιν ἀρκούντως τὴν χειραγώγησιν ταύτην, δίδουσι τὰς περὶ γνώσεως τῶν ὁδῶν καὶ διευθύνσεων νενομισμένας ἐξετάσεις, καὶ προχειρίζονται εἰς κανονικοὺς ἡμίχλους. Εἶναι δ' ὄντως ἐκπληκτικὸν πῶς κατορθοῦσι νὰ ἐνθυμῶνται τὰς θέσεις τῶν πολυαριθμῶν ὁδῶν τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως!

Εἶπομεν ὅτι ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς τῶν παρισινῶν δημοσίων ὀχημάτων ἀνήκει εἰς με-

τοχικὰς Ἑταιρίας. Τὸ τοῦ συνεταιρισμοῦ πνεῦμα εἶναι τοσοῦτον παρ' αὐτοῖς διαδεδομένον, ὥστε τὰ πάντα δι' ἑταιριῶν ἐπιχειροῦνται καὶ διεξάγονται. Ἀτμόπλοια, λεωφορεῖα, τροχιδρόμα, ἐφημερίδες, ξενοδοχεῖα, ἐστιατόρια, ἐκτύπωσις, τοιχοκόλλησις καὶ διανομὴ εἰδοποιήσεων, μικρὰ χειροκίνητα πρὸς μεταφορὰν ἀμάξια, καὶ μυρία ἄλλαι ἐπιχειρήσεις διὰ μετοχικῶν κεφαλαίων ὑφίστανται· ἢ περιεργότερα δὲ μεταξὺ τούτων, διὰ τὴν φαινόμενὴν σμικρότητα, εἶναι ἢ τῶν μικροσχημῶν ἐρυθρῶν φανῶν, τῶν ἀναπτωμένων τὴν νύκτα, κατ' ἀστυνομικὸν διάταγμα, εἰς πᾶν ἐπισκευαζόμενον ἢ κινδυνῶδες μέρος τῶν ὁδῶν καὶ κτιρίων, πρὸς πρόληψιν δυστυχημάτων.

Ἐκ τῶν μετοχικῶν ἐστιατορίων ἄξια ἰδιαιτέρας μνείας εἰσὶ τὰ ἐπικαλούμενα Ζωιδὸς Δουβᾶλ (Bouillon Duval) ἄτινα, ὡς λέγεται, ἰδρύθησαν τὸ πρῶτον παρὰ τινος μεγαλεπηδόλου κροσώλου, οὗ καὶ φέρουσι ταῦν τ' ὄνομα, μετὰ τὴν τελευταίαν τοῦ ὁποίου, καταλιπόντος περιουσίαν πέντε ἑκατομμυρίων φράγκων, ἢ χήρα αὐτοῦ, τῇ εἰσηγήσει φίλων τῆς οἰκογενείας, μετέβαλεν εἰς ἑταιρικὴν τὴν τοιαύτην ἐπιχειρήσιν, καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκείσε ἡμετέρας διαμονῆς ἠριθμοῦντο 27 τὰ τῆς Ἑταιρίας ταύτης καταστήματα, κείμενα εἰς διάφορα μέρη τῆς πόλεως, καὶ μέλλοντα, ἀπὸ τῆς πρώτης παρελθόντος Ἰανουαρίου, ν' ἀναβιβασθῶσιν εἰς 50, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου. Εἰσὶ δὲ ταῦτα ἀληθῆς διὰ τὸν τόπον εὐεργεσία, διότι μ' ὄλην τὴν ἐν Παρισίοις κατὰ πάντα ὑπερτίμησιν, εὐρίσκειται ἐν αὐτοῖς εἰς μετριωτάτας τιμὰς ποικίλη, καθαρὰ καὶ υγιεινὴ τροφή, μετ' ἀκριβεστάτης καὶ κοσμίας ὑπηρεσίας παρὰ τῶν ὁμοίμορφον φερουσῶν στολὴν ἐγχωρίων νεανίδων.

Διὰ τοῦ τροχιδρόμου ἐπίσης μετέβημεν εἰς τὸ περιλάλητον Νεκροταφεῖον τοῦ Πατρὸς Λακασί (Père Lachaise) ἀπαρτίζον ἀ-

ληθῆ νεκρῶν πόλιν, ἕνεκα τῆς μεγάλης ἐκτάσεώς του, καὶ τῆς κανονικῆς ρυμοτομίας καὶ ἀριθμῆσεως τῶν πολυαριθμῶν ὁδῶν του. Ἐν αὐτῷ εὗρηται, μεταξύ τῶν πολλῶν ἄλλων ποικιλοσχῆμων καὶ παντοειδῶν μαυσωλείων, καὶ οἱ τάφοι διαφόρων ἐπισημοτήτων ἰθαγεγῶν τε καὶ ἀλλοδαπῶν.

Ἀποχωρήσαντες τοῦ ρηθέντος Νεκροταφείου κατηυθύνθημεν πρὸς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Θρόνου, ἐν ἣ ἐγείρονται παραπλεύρως ἀλλήλαις δύο λίθινοι στῆλαι, φέρουσαι ἐκάστη ἀνὰ ἓνα μέγαν ἀνδριάντα ἀρχαίων τῆς Γαλλίας βασιλέων.

Ἡ πόλις τῶν Παρισίων εἶναι καθωραϊσμένη διὰ πλείστων δημοσίων κοσμημάτων, οἷον ἀνδριάντων, στηλῶν, κρηνῶν κ.λ.π. Μεταξὺ δὲ τῶν ὠραιότερων, ἅτινα προσεπαθήσαμεν κάπως νὰ σκιαγραφῆσωμεν, δεόν νὰ συγκαταλεχθῶσι καὶ ὁ κατὰ τὴν ἔξοδον τῆς ὁδοῦ Πυραμίδων, πρὸς τὸν Κεραμεικόν, ἐγειρόμενος ἔφιππος καὶ πάνοπλος ἀνδρὶς τῆς Ἰωάννης τῆς Ἀρκης, τῆς ἐπικληθείσης Αὐρηλιανῆς Παρθένου, καὶ ὁ κατὰ τὴν ὁδὸν Ριχελιέως, ἐν τινι γωνίᾳ ἰδρυμένος, καὶ παριστῶν καθήμενον ἐν σκέψει τὸν μεγαλείτερον τῆς Γαλλίας κωμικὸν ποιητὴν Μολιέρον.

(ἀκολουθεῖ.)

F. du BOISGODÉ.

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. φυλλ.)

Ὁ Γούης διῆλθε μέσω τῶν δονουμένων ζευγῶν, τῶν περιτρεχόντων τὸ χορευτήριον, καὶ κατέφθασεν εἰς τὴν ἀντίθετον τοῦ κήπου ἄκρην.

Ἐσκέπτετο παρά ποτε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ χοροῦ τούτου, ἐνθα οὐδαμῶς ἐτέρπετο, καὶ

προὔτιθετο ν' ἀνέλθῃ περὶ τὰ Ἥλύσια, ὅπως λάβῃ καιρὸν νὰ σκεφθῇ καταμόνας ἐπὶ τοῦ συμβεβηκότος τῆς ἀνωνύμου ἐπιστολῆς.

Τὸν ἀπησχόλει σπουδαίως ἡ κατάρτος ἐκείνη ἐπιστολή, μολονότι οὐδὲν περὶ τούτου ἀνέφερε τῷ Φρεδῶκ, καὶ ἡ φαντασία του παρίστα αὐτῷ ἀλλόκοτα πράγματα. Προησθάνετο τὴν ἐπέλευσιν παρὰδόξων γεγονότων, καὶ διέβλεπε τὴν ἐν αὐτοῖς ἀκούσιον ἀνάμιξίν του. Συγχρόνως δὲ τῷ ἐπανήρχοντο ἀθρόοι αἱ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος. Ἐνεθυμαιοτο τὰς παρωχημένας ἤδη ἡμέρας, καθ' ἃς ἡ Μαγδαληνὴ Μωγὰρ ἠρυθρία λαλοῦσα αὐτῷ, ὅποτε ἡ εἰκὼν τῆς ἦν ἀπαύστως παρούσα ἐν τῇ διανοίᾳ του, καὶ ἐσκέπτετο ὅτι, ἂν ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο ἐλευθέρη, πιθανὸν ἢ θραυσθεῖσα ἄλυσος νὰ συνήπτετο καὶ αὐθις.

Ἡ ἀποψὶς αὕτη τῷ ἐπεφαίνετο ὡς κίνδυνος μάλλον ἢ ἐλπίς· ἀλλὰ συνησθάνετο ἐπίσης ὅτι τὸ πῦρ, τὸ ὅποῖον ὑπέθετο καταφθεσθὲν, ὑπελάνθανεν ἐν αὐτῷ εἰσέτι, καὶ ἐφοβεῖτο μὴ ἡ πυρκαϊὰ ἀναρριπισθῇ ὑπὸ τῆς πνοῆς ἀπροόπτου περιπτώσεως. Ἐδυσπίστε, καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν καρδίαν του.

Εἰς μάτην ἐθωρακίζετο δι' ἀδιαφορίας, παριστῶν εἰς ἑαυτὸν ὅτι αἱ συμφοραὶ τῶν Μωγὰρ ποσῶς τὸν ἐνδιέφερον, καὶ ὅτι ἡ ἐπιστήμη τοῦ βίου σύγκειται ἐκ πολλῆς φιλοσοφίας καὶ ὀλίγου ἐγωϊσμοῦ· ἀλλ' οὐδὲν κατάρθου πρὸς ἀποδιώξιν τῶν βασανίζουσῶν αὐτὸν ἰδεῶν.

Ἐπειδὴ δ' ὄφειλε ν' ἀναμείνῃ τὴν ἐπαύριον, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῶν ἀδημονιῶν του, ἐπεθύμει νὰ λησμονήσῃ τουλάχιστον ταύτας, διερχόμενος κάπου τὰς ὥρας τοῦ ἄυπνος μέχρι πρωΐας.

Ὁ δειπνος μικρὸν τὸν προσείλκεν.

Ἐγνώριζε κάλλιστα τοὺς συνδαιτημόνας, τοὺς προσκάλεσαντας αὐτὸν εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Καφενεῖον· αἱ δὲ γυναῖκες, αἱ μέλλουσαι νὰ συμπαραστῶσιν ἐν τῷ δειπνῷ, οὐδὲν τὸν ἐνδιέφερον.

Ἐπάρχουσι βιβλία μὴ ἐφελκύντα ποσῶς τὸν ἀναγνώστην, ἑτέρων δὲ πάλιν ἀδύνατος ἢ ἐκ νέου ἀνάγνωσις, ἅπαξ ἀναγνωσθέντων.

Τὸ ἐλάχιστον χαρτοπαίγιον *βακκαρά* ἦν τὸ ἀρμολιώτερον καταφύγιον διὰ τὸν Γούην. Ἡ κυβεῖα ἦν δι' αὐτὸν τὸ ἰσχυρότερον φάρμακον, καὶ ἐν τῇ καταστάσει, ἐν ἣ διετέλει τὸ πνεῦμά του, ἦτο ἐπάναγκος νὰ προσδράμῃ εἰς τὰ δραστήρια θεραπευτικὰ μέσα.

Ἀπεφάσισεν ὅθεν νὰ μεταβῇ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν λέσχην του, καὶ νὰ παραμείνῃ μέλαι τῆς αὐγῆς.

Καὶ ἐν τῇ ἀξίειπαίνῳ ταύτῃ προθέσει ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κήπου διὰ πλαγίων ἀτραπῶν, ὅποτε διέκρινε δύο γυναῖκας, κατευθυνομένας πρὸς τὴν αὐτὴν ὁδὸν, καὶ ἃς πρεῖς νεανίαι κατεδίωκον.

Ἡ σκηνὴ οὐδὲν εἶχε τὸ ἐκτακτὸν ἐν Μαβίλλῃ, καὶ ὁ Βωτροῦ δὲν ἤθελε προσέξει, ἂν δὲν ἐλάμβανεν αἴφνης αὕτη ἀπροσδόκητον τροπήν. Συνέβαινεν ἐν σκοτεινῇ δενδροστοιχίᾳ, ἐν ἣ αἱ περιπατήτριαι αὗται πιθανὸν ἐξώρμησαν πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀπαρεσκουσῶν ἐρωτοτροπιῶν, διότι ἔσπευδον τὸ βῆμα, ἄνευ μηδεμιᾶς ἀπαντήσεως. Πάραυτα ἤρξαντο τρέχουσαι, ἀλλ' οἱ δῶκται τῶν ἐντὸς βραχέως κατέφθασαν καὶ περιεκύλωσαν αὐτάς.

Ὁ Βωτροῦ, ὅστις δὲν ἀπέχετο πολὺ, εἶδε μίαν τῶν γυναικῶν τούτων ἐκφεύγουσαν καὶ τρέχουσαν πρὸς αὐτόν.

Ἡ περίπτωσις σαφῶς κατεδείκνυτο. Ἡ γυνὴ προὔτιθετο νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν του, καὶ ἐν τοιαύτῃ θέσει τὸ πρόσωπον τοῦ προστάτου ἦκιστα τῷ ἤρρεκον.

Ἡ πρώτη κίνησις του ἦν νὰ παραμερίσῃ, ὅπως ἀφήσῃ ἐλευθέρην διόδον εἰς τὴν φυγάδα, ἣτις πιθανὸν δὲν δυσηρεστεῖτο καταδιωκομένη· ἀλλ' ἅμα παρατηρήσας αὐτὴν ἠλλάξε φρόνημα.

Μία τῶν ἐν Μαβίλλῃ τακτικῶς φοιτωσῶν δὲν ὁμοιάζει πρὸς γυναῖκα τοῦ κόσμου, πε-

ριπλανηθεῖσαν ἐν χορῷ δημοσίῳ, καὶ ὁ Γούης δὲν ἠδύνατο ἐπὶ τούτου ν' ἀπατηθῇ. Ἐξ οὐδενὸς ἑτέρου, ἢ μόνον ἐκ τῆς πυκνῆς μελαίνης καλύπτρας τῆς, τῆς ἀποκρυπτύσεως τοσούτω καλῶς, ὅσα καὶ προσωπὸς ἐν χορῷ μετημφισμένων, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κατεπτομένης ταύτης, ἦν δυνατόν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἦλθεν ἐκεῖσε ἐκ περιεργείας, ὅπως ἴδῃ χωρὶς νὰ ὀφθῇ, καὶ ὅτι ὁ τρόμος τῆς δὲν ἦτο προσπεποιημένος.

Δι' ἐνὸς βλέμματος ἔκρινε τὴν θέσιν. Οἱ τρεῖς γυναικοθήραι εἶχον τὸ ἐξωτερικὸν εὐθυμοῦντων ἐμποροῦπαλλήλων, καὶ ἡ ἐν τῇ κατοχῇ τῶν διαμείναςα οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ ἦ ἢ θαλαμηπόλος.

Ὁ Γούης ἐθεώρησε καθήκον του νὰ παρεμβῇ. Ἀπεφάσισε δὲ τὸ τοιοῦτον ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλ' ἀπλῶς ὅπως μὴ ἐγκαταλείψῃ καλῆς οἰκογενείας γυναῖκα ἔρμειον τῶν ἐπιθέσεων ἀνθηκίων συυβάλων.

— Λάβετε τὸν βραχιονά μου, κυρία, εἶπεν.

Ἡ ἄνευ περιφράσεων προσενεχθεῖσα αὕτη βοήθεια ἐγένετο ἀποδεκτή. Ἀναμφιβόλως ἡ γυνὴ ἀνῆκε τῷ καλῷ κόσμῳ, διότι ἂν μὲν ἦτο ἐκ τῆς μεσαιᾶς τάξεως, ἤθελε παρυσιάσει δυσκολίας, ἂν δ' ἐκ τῆς κατωτάτης, ἤθελεν ἐκχυθῆ εἰς ἀκαίρους εὐχαριστίας.

Ἐμεινον ἦδη οἱ κομψευόμενοι ἀδώνιδες. Ὁ μάλλον ὀρμητικὸς κατέφθανε δραμαίως, ἀλλ' ἡ στάσις τοῦ Βωτροῦ ἐμετρίασε κάπως τὴν ζέσιν τοῦ κατακτητοῦ τούτου. Ἔστη ἀμέσως, ποιήσας δὲ χειρονομίαν παρισινής μάγκας ἐπήδησεν ἐντὸς πρακτικῆς καὶ ἐγένετο ἄφαντος ὀπισθεν λόχμης.

Οἱ δύο ἕτεροι, κρίνοντες τὸ μέσον κατάλληλον πρὸς ἀποφυγὴν ἐξηγήσεων μετ' ἀνδρὸς τὸ παράπαν συνδιαλλακτικοῦ φαινομένου, ἀπέδρασαν διὰ μέσου τῶν θάμνων συντρίβοντές τινες λυχνίσκους.

Ὁ Γούης, κύριος ἤδη τοῦ πεδίου τῆς μά-

χης, ἣν ἀρκούντως πέριπεπλεγμένως. Ἡσθάνετο υποτρέμους τὴν διὰ κομφῶ χειροκτίου κεκαλυμμένην χεῖρα, τὴν ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ στηριζομένην, καὶ ἀνέμενε λέξιν, ὅπως δώση εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο ἐπεισόδιον τὸν ροῦν, τὸν εἰς τὴν ἡρώϊδα ἀρέσκοντα.

— Κύριε, ἐψιθύρισε αὕτη δι' ἐκλειπούσης φωνῆς, σὰς καθικετεύω νὰ μὲ συνοδεύσητε μέχρι τῆς ἐξόδου... Ἡ θαλαμηπόλος μου θὰ μεταβῆ πρὸς ζήτησιν ἀμάξης.

— Εἶμαι, κυρία μου, ἀπολύτως ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας, ἀπήντησεν ὁ Βωτροῦ, ὅστις ἀνέμενέ τι παρόμοιον.

Δὲν ἐπεθύμει ἐντούτοις τὴν πράτασιν τοῦ συμβεβηκότος, καὶ ἐπειδὴ περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο νὰ μὴ διέλθῃ ὑπὸ τὸ πῦρ τῶν σαρκασμῶν τοῦ Βουσερῶλ καὶ συντροφίας, κατηθύνθη διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ πρὸς τὴν τοῦ κήπου ἐξοδον. Ἔσχε δ' ἄλλως τε τὸ εὐτύχημα νὰ μὴ συναντήσῃ οὐδένα κατὰ τὴν πορείαν του ταύτην, καὶ νὰ φθάσῃ ἀνευ ἀπευκατίου ἐπὶ τοῦ οὐδετέρου ἐδάφους τῆς λεωφόρου Μονταίνης.

Ὅποταν διήλθε τοῦ καταφώτου πυλῶνος, ἡ ἄγνωστος, ἣν συνᾶδεν, πρᾶρσε αὐτὸν πρὸς τὴν στρογγύλην συνένωσιν, ἐνῶ ἡ εὐφυῆς θαλαμηπόλος ἐξώρμα ἐν τῇ ὁδῷ, ὅπως κλέσῃ ὄχημά τι κενόν, ἐκ τῶν ἐκεῖσε περιφερομένων κατὰ τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἄρχεται ἡ ἐκ τοῦ χοροῦ ἀποχώρησις.

Εἰς εἴκοσι βημάτων ἐκ τῆς εἰσόδου ἀπόστασιν, μακρὰν τῶν φωτισμῶν τοῦ ἀερίου, ἡ γυνὴ αὕτη, ἣτις οὐδεμίαν ἐξέφερε λέξιν καθ' ὅλην τὴν πορείαν, ἀπῆλλαξεν ἡρέμα τὸν βραχιόνα, καὶ ὑπεψιθύρισε τὴν ἀκόλουθον φράσιν:

— Δὲν θέλω ποτὲ λησμονῆσαι τὴν ἐκδούλευσιν, ἣν μοὶ παρέσχετε, καὶ μοὶ εἶναι εὐφρόσυνον ὅτι ἐσώθην παρὰ τοῦ κ. Γούη Βωτροῦ.

— Γνωρίζετε τ' ὄνομά μου! ἀνέκραξεν ὁ Βωτροῦ.

— Μάλιστα, κύριε, σὰς γνωρίζω πρὸ πολλοῦ... ἐξ ὄψεως καὶ ἐκ φήμης, εἶπεν ἡ γυνὴ ἀρξαμένη ἤδη βαθμηθὺν ν' ἀνακτᾶται τῆς ψυχραιμίας της. Ὑποθέτετε λοιπὸν ὅτι ἤθελον ἐμπιστευθῆ πρὸς τὸν τυχόντα;

— Πᾶς καλῶς ἀνατεθραμμένος θὰ ἐπραττεν ὡς ἐμὲ, καὶ οὐδεμίαν, κυρία μου, χρεωστεῖτε ἐπὶ τούτῳ εὐγνωμοσύνην· ἀλλ' ἤθελτε μὲ καταστήσει εὐτυχῆ πληροφοροῦσά με τίς εἴθε. Καὶ ἐπειδὴ γνωρίζομεθα...

— Δὲν εἶπον τὸ τοιοῦτον· ὑμεῖς δὲν μὲ γνωρίζετε, καὶ σὰς καθικετεύω ὅπως μὴ ἀπαιτήσητε νὰ γνωστοποιηθῶ... ἐδῶ τοῦλάχιστον... δὲν θέλω νὰ μὲ κοινήτε κακῶς... ἀμέσως· ἴσως δὲ θὰ εὕρω εὐκαιρίαν νὰ σὰς ἐπανιδῶ... νὰ σὰς ἐξηγήσω διατὶ ἀπετόλμησα νὰ ἔλθω εἰς τὸν χορὸν τοῦτον ὅπου, ἀνευ ὑμῶν... Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ θαλαμηπόλος μου... ἐπέτυχεν ἄμαξάν... ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν ν' ἀναχωρήσω... Ἄν κατελαμβανόμενη ἐνταῦθα, ἤθελον ἀπωλεσθῆ.

Ἡ ἄμαξα ἀνέμενε, ἡ δ' ἐξ αὐτῆς κατελθοῦσα θεράπαινα ἐκράτει τὴν θυρίδα ἠνεωγμένην.

Ἐν ἄλλοις χρόνοις ὁ Γούης δὲν θ' ἀπέφυγεν ἐπιμένων ὅπως δώση ἐκβασίν τινα ἐν τῷ προκειμένῳ σκιαγραφίματι συμβεβηκότος. Ἔστω ὅτι ἡ περιέργεια δὲν ἤθελεν ἐξωθήσει αὐτὸν πρὸς συνοδίαν τῆς αἰνιγματώδους ταύτης γυναικὸς μέχρι τοῦ οἴκου της, ἤθελεν ὅμως θεωρηθῆ ὑπόχρεως πρὸς τοῦτο ἐξ εὐγενείας. Τὸ τοιοῦτον εἶναι κανὼν παραδεδομένος εἰς τὰς τοιοῦτου εἶδους συναντήσεις, καὶ αἱ γυναῖκες τοσοῦτῳ ἀναμένουσι νὰ προκληθῶσι πρὸς τοῦτο, ὥστε ἐκπλήσονται τὰ μέγιστα, ἂν τὸ τοιοῦτον δὲν συμβῆ.

Τοιαύτη ἦν ἡ περίπτωσις. Ὁ Βωτροῦ δὲν ἦτο διατεθειμένος νὰ συνδέσῃ τυχίους ἔρωτας. Εἶχεν ἄλλα ἐν τῷ νῶ, καὶ τούτου ἕνεκεν οὐδεμίαν θὰ προσεκτάτο ἀξίαν, ἐπιδεικνύμενος παραδειγματικὴν διακριτικότητα.

Ἄνευ ἐνστάσεώς τινος κατὰ τῆς ἀποτό-

μου ἀποχωρήσεως, ἣν ἡ γυνὴ ἐπέβαλεν αὐτῷ, καὶ χωρὶς ἐπίσης νὰ φροντίσῃ περὶ ἀνταποδόσεως φιλόφρονος προσαγορεύσεως, ἐχαιρέτισεν αὐτὴν καὶ τὴν ἐβοήθησε ν' ἀναβῆ ἐφ' ἀμάξης.

Τὸν κῦχαρίστησε διὰ βραχέων καὶ μὲ τόνον ἐμποιήσαντα αὐτῷ τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν τῷ ὠφείλετο τοσαύτη χάρις διὰ τὴν μεγάλην ἐπιφύλαξιν του· κατόπιν δ' ἀπεσύρθη ἐν τῷ βάθει τοῦ ὄχηματος.

Ὁ Γούης ἤκουσε τὴν θαλαμηπόλον λέγουσαν τῷ ἠνιόχῳ ν' ἀνέλθῃ πρὸς τὰ Ἡλύσια, καὶ εἶδεν, ἀνευ μεταμελείας, τὴν ἄμαξαν διεσχομένην τὴν Θριαμβικὴν Ἀψίδα.

— Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν, καὶ περὶ πολλοῦ ποιεῖται νὰ ἐπιστρέψῃ μόνη, ἐσκέπτετο. Ἄν ἦτο καμμία πκνοῦργος, ἀπομιμουμένη τὴν κυρίαν ὑψηλῆς περιωπῆς, ἤθελε κατορθώσει διὰ τινος τρόπου νὰ μοὶ δείξῃ τὸ πρόσωπόν της, καὶ ἡ θεράπαινος ἤθελε δώσει μεγαλοφώνως τὴν ἀληθῆ διεύθυνσιν της, ἐνῶ ταύτης, ἣν ὑπεχρέωσα, οὔτε κἀν τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ. Εἶναι ἄρα γε ὠρχία ἡ δυσειδής; Πᾶν ὅ,τι δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω εἶναι ὅτι ἔχει ἐξάισιον ἀνάστημα καὶ κομφότητα περὶ τοὺς τρόπους. Ἀλλὰ νὰ πάρ' ἡ κατάρχ, ἂν μαντεύω ποία εἶναι! Κατάδηλον ὅτι μὲ γνωρίζει, ἀφοῦ καὶ ἤξευρε τ' ὄνομά μου. Τὸ τοιοῦτον δ' ἀποδεικνύει ὅτι μὲ συνήνησεν εἰς συναναστροφὴν τινα... ἡ ἀλλαγῆσε. Τίνας ἕνεκεν ὅμως ἦτο ἐν Μαβίλλῃ; Ἐ! τῆ ἀληθεία, διὰ νὰ ἐπιτηρήσῃ ἄγνωστος ἔραστήν ἴσως ἢ σύζυγον. Ἐὰν ἤρχετο πρὸς ἀναζήτησιν τύχης, δὲν ἤθελε συμπαραλάβει τὴν θαλαμηπόλον της, καὶ τοποθετηθῆ ἐν τῷ σκοτεινῷ ἐκείνῳ μέρει, ἐνθα οἱ φαυλόβιοι τῆ ἐπετέθησαν, καὶ οὔτινες τῆ ἐπροξένησαν σπουδαῖον τρόπον, διότι ἔτρεμεν ὅλη ὡς φύλλον. Εἶναι προφανές ὅτι δὲν εἶναι συγειθισμένη νὰ τῆ φέρωνται τοιοῦτοτρόπως.

Οὕτω δὲ μονολογῶν ὁ Γούης ἀφίκετο ἐν τῇ στρογγύλῃ συγκεντρώσει.

— Πραγματικῶς, εἶπε μεταξὺ τῶν ὀδόντων, τί μ' ἐνδιαφέρει ἡ γυνὴ αὕτη; Δὲν θὰ τὴν ἐπανιδῶ ποτὲ, καὶ οὔτε μοὶ μέλει ἂν τὴν συναντήσω, ἐνῶ δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ μάθω τί συνέβη εἰς τὸν σύζυγον τῆς Μαγδαληνῆς, ἂν τῷ ὄντι ἔπαθέ τι. Ἡθελον δώσει δέκα λουδοβίκια, ἂν ἐγνώρίζα τι ὀριστικόν, καὶ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τὸ κατορθώσω εἰμὴ αὔριον. Ἀπὸ τώρα δ' ἕως τότε οὐδὲν καλλίτερον ἔχω νὰ πράξω, ἢ νὰ ἐπιτεθῶ ἐν τῷ παιγνίῳ κατὰ τοῦ Βρασιλιανοῦ. Ἄν ἠδυνάμην νὰ τῷ κερδήσω ἀπόψε καμμίαν εικοσάδα χιλιάδων, θὰ εἶχον τὴν ἡσυχίαν μου δι' ὅλον τὸ καλοκαίριον... καὶ ἂν ὑπάρχη τι νέον παρὰ τοῖς Μωγάρ, θὰ ἔχω βεβαίως ἀνάγκην τῆς ἡσυχίας μου. Μεσονύκτιον παρὰ τέταρτον! εἶναι ἡ κατάλληλος στιγμή νὰ τρέξω εἰς τὴν λέσχην, διὰ νὰ μὴ λείψω εἰς τὴν ἔναρξιν τοῦ παιγνίου.

Μετὰ τὸν συλλογισμόν τοῦτον ὁ Βωτροῦ ἐπέβη ἐπὶ διερχομένου ὄχηματος.

Ὁ Βωτροῦ εἶχε κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὴν ζέσιν ἀνθυπασιστοῦ, νεωστὶ ἐξεληθόντος τῆς σχολῆς τοῦ Ἀγ. Κύρου. Διεκαίετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ παραστῆ εἰς τὴν μάχην, μολονότι αὕτη δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἡ πρώτη του. Δὲν ἀνελογίζετο πλέον τὰς ὑπ' αὐτοῦ πέραξ τοῦ τάπητος δοθείσας μάχας, καὶ πάσας σχεδὸν ἀνδρείως ἀπωλεσθείσας. Αἱ ἤταί του ἐμνημονεύοντο, καὶ παρὰ τοῖς παίκταις ἐχαρκτηρίζοντο αὐταὶ ὡς ἐνδοξοὶ· ἀλλ' οὐχ' ἦττον τῷ εἶχον στοιχίσει σημαντικά.

Οὐχὶ διότι κατεδιώκετο ὑπ' ἀδιακόπου κακοτυχίας, ἐπειδὴ καὶ ἀπεναντίας συνέβινε πολλάκις νὰ κερδήσῃ μεγάλας ποσότητας, ἀλλὰ σπανίως κατῴρθου νὰ τὰς διατηρήσῃ. Δὲν ἐγίνωσκεν οὔτε νὰ περιορισθῆ εἰς τὸ κέρδος, οὔτε νὰ μετριασθῆ ἐν τῇ ἀπωλείᾳ· ὥστε σχεδὸν πάντοτε κατήντα εἰς τὴν κένωσιν τῶν θυλακίων του, ἀφοῦ πρῶτον ἤρχιζε πληρῶν αὐτά.

Ἐκ τούτου προήλθεν ἡ ὡς κηρὸς ἀνάλυ-

σις τῆς πατρικῆς του κληρονομίας. Υἱὸς καλῆς οἰκογενείας, καταλαβὼν ἐν τῇ ἐνηλικιότητι του εἴκοσι χιλιάδων φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα ἐκ γαιῶν, δὲν ἀντέχει ἐπὶ πολὺ, ὁπότεν διάγη κατὰ πάντα τοὺς τοῦ παρισινοῦ βίου τρόπους· καὶ πρὸ τεσσάρων ἤδη ἐτῶν ὁ Γούης Βωτροῦ εἶχε καταστῆ ἐνῆλιξ.

Ἐντούτοις διετηρεῖτο εἰσέτι ἀξιοπρεπῶς, καὶ ἐνεποίει καλὴν ἐπίδειξιν· ἂν δ' εὕρισκετο ἐνίοτε ἐν στενοχωρίᾳ, οἱ σχετικοὶ του οὐδὲν διέκρινον. Ὁ Βουσερῶλ ἦν ὁ μόνος γινώσκων κἄπως τὴν ἀληθῆ θέσιν του.

Ἄλλ' ἡ τελειωτικὴ κρίσις ἐπλησίαζε, καὶ ὁ Βωτροῦ, ὅστις διέβλεπεν αὐτὴν ἐπερχομένην ἄνευ μεγάλου τρόμου, ὠρκίσθη ν' ἀντιπαλαίσῃ μέχρις ἐσχάτων.

Ἐννεοροπύλει μάλιστα ἀκόμη τὴν ἐπάνοδον τῆς τύχης, καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀπωλέσῃ τὴν παρουσιαζομένην εὐκαιρίαν, ὅπως ἐπανορθωθῇ δαπάναις τοῦ ἐν τῇ λέσχῃ ἀναμενομένου Βρασιλιανοῦ.

Ἀφίκετο ἀκριβῶς ὁπότε ὁ ἀλλοδαπὸς οὗτος κύριος ἐλάμβανε θέσιν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ἐπιμήκουσ τραπέζης, ὅπου ἔπαιζον ἤδη τὸν βακκαρᾶν, ἐν τινι μεμακρυσμένη αἰθούσῃ.

Οἱ παίχται ἦσαν πολυάριθμοι, καὶ τὸ παίγιον ἐπρομηνύετο ζωηρότατον, διότι ὁ εὐγενὴς ξένος ἀνήγγειλεν ὅτι ἔμελλε νὰ παίξῃ μὲ ἀνοικτὰ χαρτῖα, καὶ παρέθεσε συγχρόνως ἐνώπιόν του πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων.

Δὲν ἦν ἀνάγκη τοσούτου δελεάσματος ὅπως συναχθῶσιν ἡ ὅλη στρατιὰ καὶ οἱ ἐπίλεκτοι τῶν παικτῶν, οἵτινες πρὸ πολλοῦ δὲν παρέστησαν ἐν τοιαύτῃ τινὶ ἑορτῇ.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος συνέδησαν σπουδαίαι ἀπώλειαι, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἀποθησαρρῦμένοι οἱ χάσαντες διετέλουν εἰς ἐντελῆ ἀποχὴν, καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ παίγιον ἐχαλαροῦτο. Οὕτως ἡ ἀφίξις κεφαλαιούχου νεωστὶ καταφθάντος ἐκ τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς ἐνεποίησεν αἰσθησιν. Ἐπ' αὐτὸν

ἤλπιζον ὅπως ἀναλάβῃ ἡ κυβεία, εὐελπιστοῦντες ὅτι τὸ ἀργύριόν του ἤθελεν ἐπιχυθῆ ὡς ζωογόνος ἀμβροσίᾳ ἐπὶ τῶν παθόντων κατὰ τὴν προηγουμένην περίοδον.

Ὁ ἑκατομμυριοῦχος οὗτος πλουτήσας, ὡς ἐλέγετο, διὰ τῆς ἐξορύξεως ἀδαμάντωρυχείου, δὲν ὠμοίαζε πρὸς ἄγριον ἀνατραφέντα ἐντὸς ἀβάτων δασῶν. Ἦν μὲν μικρὸν ὑπὲρ τὸ δέον ἐλαιοχρῶς, δασῶς, φέρων πολλὰ κοσμήματα, ἀλλὰ δὲν ἐφωνάσκει, δὲν ἐχειρονόμει, καὶ ἐλάλει τὴν γαλλικὴν σχεδὸν ἄνευ ξενισμοῦ.

Ἐφερε προσέτι ἡμίσειαν δωδεκάδα ὀνομάτων τοσούτῳ δυσπροφέρτων, ὥστε οἱ συμπαίχται δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διατηρήσωσιν ἐν τῇ μνήμῃ ἢ ἐν μόνον, ἀποκαλοῦντες αὐτὸν οἰκειῶς δὸν Μανουήλ.

Ὁ Βωτροῦ τὸν ἔβλεπε κατὰ πρῶτον, ἀλλὰ ταχέως κατέστη ἐνήμερος ὑπὸ τῶν συμπαικτῶρων, καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι τοιοῦτος ἰσχυρὸς ἀντίπαλος ἤξιζε ρωμαλέας ἐπιθέσεως.

Εἶχεν ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του ἐννέα χιλιοφράγκα γραμμᾶτια, καὶ εἰκοσάδα λουδοβικίων ἐν τῷ θυλακίῳ, πᾶσαν τὴν χρηματικὴν περιουσίαν του, ἣν ἐκόμιζεν ἀσμένως μεθ' ἑαυτοῦ, κατ' ἀρχαίαν ἔξιν εὐζώου, μὴ βουλομένου νὰ καταληφθῇ αἴφνης ὑπὸ ἐπιθυμίας, καὶ στερουμένου τῶν μέσων πρὸς ἄμεσον ἐκπλήρωσιν αὐτῆς.

Τὰ πολεμοφόδια ταῦτα ἐξήρουν ἱκανῶς πρὸς συγκρότησιν τῆς πάλης· ἄλλως τε δ' ὁ Γούης, οὕτινος ἡ πίστις οὐδεμίαν εἰσέτι εἶχεν ὑποστῆ παράβλαψιν, ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ ταμείου τῆς λέσχης, παραδιδούσης τοῖς παίχταις γραμμᾶτια, ἀποδεχόμενα ἐπὶ τοῦ τάπητος ἀντὶ μετρητῶν.

Ἐσυρον διὰ λαχνῶν τὰς θέσεις, καὶ ἐπέτυχε νὰ καθέξῃ τὴν παρ' αὐτοῦ προτιμωμένην, δηλαδὴ τὴν πρώτην πρὸς ἀριστερὰ τοῦ καταθέτου.

Ἡ ἐπιτυχία αὕτη τῷ ἐφάνη εὐδιώμιστος, καὶ ἤρξατο διὰ καταθέσεως πεντήκοντα εἰκοσαφράγκων, ἐφελκυσάσης ἰδίως τὴν προ-

νοχὴν τοῦ δὸν Μανουήλ, διότι αἱ λοιπαὶ ἤσαν πολλῶ ἤττον ἐνδιεφέρουσαι.

Ὁ Βρασιλιανὸς διένειμε τὰ παίγιόχαρτα μετὰ τῆς δεξιότητος ἐκείνης, τῆς καταδεικνυούσης ἀμέσως τοὺς ἀρχαίους παίχτας τοῦ βακκαρᾶ, καὶ παρατήρησας τὰ ἰδικά του ἀνήγγειλεν ὅτι ἦτο ἕτοιμος νὰ δώσῃ.

Ὁ Βωτροῦ, ὅστις παρεκάθητο ἀριστερόθεν, ἔσυρεν ἐννέα, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου οἱ δεξιόθεν ἔχασαν.

Ὁ ἀρχιπαίκτης συνέλεξεν ἀπὸ τοῦ ἐνός, καὶ ἀπέτισε πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, μειδιῶν χαριέντως.

Ἡ δευτέρα καὶ τρίτη περιστροφή ἐπέφερον τὸ αὐτὸ ὡς τὴν πρώτην ἀποτελέσμα. Βακκαρᾶς μὲν δεξιόθεν, κατὰρριψίς δ' ἀριστερόθεν.

Οἱ τῆς χανούσης μερίδος παίχται πεσῶς δὲν ἐγέλων, ἀλλ' ὁ δὸν Μανουήλ ἐμειδία πάντοτε· ὁ δὲ Βωτροῦ, ὅστις εἶχε πολλαπλασιάσει τὴν καταβολὴν του, ἐμέτρει μετὰ χαρᾶς τὰ ἐνώπιόν του κεφάλαια, ἀναβαίνοντα εἰς ὀκτὼ χιλιάδας φράγκων, ἐξ ὧν αἱ ἑπτὰ ἐκερδήθησαν ἐντὸς χρόνου ἐλάσσονος τῶν δέκα λεπτῶν.

Ἡ συνεδρίασις ἤρχιζε καλῶς, καὶ ἐξηκολούθησε καλλίτερον.

Ἐγένοντο κἄπως παραλλαγαὶ τινες, διότι εὐτυχῆ τραβήγματα ἐπανεφέρουν πλεον ἢ ἄπαξ ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ Βρασιλιανοῦ ἐν τῇ δύο τραπέζικῃ γραμμᾶτια, ἀλλ' ἡ τύχη διεκρίετο προφανῶς ὑπὲρ τοῦ Βωτροῦ, ρυθμίζοντας τὸ παίγιόν του μετὰ τινος φρονήσεως, ἀποσυρομένου μὲν καταλλήλως, ἐμμένοντος δ' ὁπότεν ἔδει.

Πάντα ἐπατύχανον αὐτῷ, ἢ τε μετριότης καὶ ἡ τόλμη. Ἦθελεν ὑποτεθῆ ὅτι ἐμάντευε τ' ἀποτελέσματα.

Τρία τέταρτα μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς πάλης ἦν κύριος τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἡ μὲν δεξιὰ τῶν παικτῶν πτέρυξ κατεστράφη ἐντελῶς, ἐνῷ ἡ ἀριστερὰ, ἢς προϊστατο, κατεπρόπωσεν ὀλοσχερῶς τὸν ἐχθρόν.

Ὁ δὸν Μανουήλ οὐδὲν εἶχε πλεον ἐνώπιόν του, καὶ ὁ Βωτροῦ ἐκερδαινε πρὸς τὰς τριακόντα χιλιάδας φράγκων, τῶν μικρῶν παικτῶν, τῶν καταβλόντων ὑπὲρ τῆς μερίδος του, διανεμηθέντων τὰ λοιπά.

Ὁ γῦρος εἶχεν ἤδη τελειώται, καὶ ἡρώτων ἂν ὁ ἀρχιπαίκτης ἔμελλε νὰ διακλύσῃ τὴν συνεδρίασιν.

Ἡ ἀβεβαιότης ὅμως αὕτη δὲν διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν, διότι ὁ δὸν Μανουήλ ἀνέσυρεν ἐκ χαρτοφυλακίου, ἐξωγαγμένου ὡς ἀπὸν, δέσμην γραμματίων, ἣν ἀπέθεσεν ἡρέμα ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Ἐπιθυρισμὸς θαυμασμοῦ ἐγένετο, καὶ οἱ τῆς δεξιᾶς παθόντες ἀνέλαβον ἐλπίδας. Ποτὲ δὲν λογίζεται τις ἐν ἀπωλείᾳ, ἐνόσω δύναται νὰ κρατῇ ἐν χερσὶ τὰ χαρτῖα. Πρὸς ἀντιτάθμισιν δὲ οὐδεὶς δύναται πάλιν νὰ ἤβεθαιος περὶ τοῦ κέρδους, μεχρισοῦ δὲν ἐπηνῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Ὁ Γούης, διδαχθεὶς τὰς ἀληθείας ταύτας ὑπὸ μικρᾶς πείρας, ἠσθάνετο σφοδρὰν κλίσιν νὰ ἐξέλθῃ τῆς λέσχης, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὸ κέρδος του κατὰ τῶν παλιμβουλιῶν τῆς τύχης.

Εἶχεν ὑπερπληρώσει τὰς εὐχὰς του ἡ ἀστατος αὕτη θεότης, εἰς ἣν εἶχε προσφέρει τοσαύτα θυσίας. Κατεῖχεν ἤδη τὸ διπλάσιον τῆς ποτότητος, ἣν ἐπόθει πρὸς ἐξασφάλισιν θέρους ἀπηλαγμένου ἀνησυχιῶν. Ἦτο δὲ παρά ποτε κατάλληλος ἡ περίστασις νὰ μεταβῇ πρὸς ἐκ νέου ἀνάγνωσιν ἐν τῇ κλίβῃ του τῆς ἀνωνύμου ἐπιστολῆς, ἣν εἶχεν ἐν τῷ θύλακι, καὶ νὰ σκεφθῇ ἐπὶ τῶν δυνατῶν συνεπειῶν τῆς ἀναγγελλομένης καταστροφῆς.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Βρασιλιανὸς μετὰ βρετανικοῦ φλέγματος, εἶμαι ὅλως διατεθειμένος πρὸς ἐξακολούθησιν.

— Καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως, ἀνέκραξαν ἐν χορῷ οἱ χάνοντες.

— Ἐντούτοις, ἐπανελάθεν ἀπευθυνόμενος πρὸς Βωτροῦ, ἔαν ὁ κύριος προτίθετο ν' ἀνα-

χωρήσει, θά σ'αζ ζητήσω τὴν ἄδειαν νὰ περι-
ορισθῶ, διότι ὀλίγισται θά μοι μείνωσι πι-
θανότητες πρὸς ἀνάκτησιν τῶν ἀπωλεσθέν-
των. Τὸν παρκαλῶ ἄλλως, τε νὰ μὴ θεωρη-
θῇ ποτῶς ὑπόχρεος; ὅπως μοι ἀνταποδώσῃ
τὴν ἀντίτισιν τοῦ παιγνίου ἐν τῷ ἄμα. Ἡ
τῆς ἐσπέρας ταύτης ἀπώλειά μου εἶναι μη-
δαμινή, καὶ δυνάμεθα νὰ ἐπαναρχίσωμεν
αὔριον.

Ὁ Γούης δὲν ἔσπευδε πρὸς ἀπάντησιν,
καθότι ἀμφετακλαντεύετο.

— Βωτροῦ, δὲν θά μᾶς ἐγκαταλείψῃς, εἴ-
πε φωνῇ ἐκ τῆς δεξιᾶς.

— Ἡ καλή μας τύχη θά φύγῃ μετὰ
σοῦ, ἐπανελάθεν ἐτέρα ἐκ τῆς ἀριστερᾶς.

— Ποῖος; ἐκεῖνος! Ἡσυχάσατε! τὸν εἶδέ
ποτε κανεὶς ἐγκαταλείποντα εὐτυχῆς παί-
γνιον;

— Βωτροῦ, θ' ἀδικήσῃς τὴν περὶ καλοῦ
παίκτης φήμην σου.

— Ἐνα γύρον ἀκόμη, διὰ νὰ ὑποστηρί-
ξῃς τὴν τιμὴν τῆς Ἀνδεγαυίας!

— Ὁ Ἀνδεγαυὸς ἐπαυξάνει τὴν κατάθε-
σιν, ἀλλ' οὐδέποτε παρκαθίδεται.

— Παρκαθίητε, κύριοί μου, εἶπεν ὁ εὐπα-
τρίδης, διότι μὲνω.

— Εὐγε! Ζήτω ὁ Βωτροῦ! ὁ Βωτροῦ διὰ
παντός!

— Κύριε, εἶπεν ὁ δὸν Μανουήλ, νομίζω
ὅτι ἔχετε δίκαιον ἐξακολουθῶν, καθότι προ-
αισθάνομαι ὅτι διατελῶ ὑπὸ κακότυχον ἡ-
μέραν μου, καὶ δὲν θέλω δυσχερῆσθαι χά-
νων ἐνκντίον ὑμῶν, καθότι ἀγαπῶ τοὺς τολ-
μηροὺς παίκτης.

Ὁ Γούης ἀπεδέχθη τὴν χριεντολογίαν
ταύτην, ἐφ' ὅσον πράγματι ἤξιζε, καὶ καὶ
ἐπευφημῆσαι τῶν λοιπῶν οὐδεμίαν ἐνεποίησαν
αὐτῷ αἰσθησιν. Ἄν ἀπερᾶσιζε νὰ ὤθῃσιν τὴν
καλὴν του τύχην μέχρις ἐσχάτων, ἦν διότι
ἤλπιζε νὰ ἐπανορθώσῃ ἐν μιᾷ νυκτὶ τοὺς πο-
λυτετεῖς ὀλέθρους του.

Ὁ Βρασιλιανὸς ἦν ἱκανὸς ν' ἀπωλέσῃ ἡ-

μισυ ἑκατομμύριον ἐπὶ τοῦ τάπητος, καὶ ὁ
Γούης ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι πάντες οἱ
παῖκται λέγουσιν, ὅπου βλέπωσιν ἐνώπιόν
των περιουσίαν, ἣν ἡ τύχη δύναται νὰ τοῖς
μεταβιβάσῃ· δηλαδὴ ἔλεγε: Καὶ διατὶ τάχα
ὄχι;

Καὶ ἐπαναλαμβάνεν ἐπίσης:

— Ἄν ἐκέρδιονον πεντακοσίας χιλιάδας
φράγκων, μὲ ὅ,τι μοι μένει ἐκ τῆς περιουσί-
ας μου, θά ἤματι πολὺ πλουσιώτερος ἀφ' ὅ-
τι ποτὲ ὑπῆρξα, καὶ θά ἠδυνάμην νὰ ἐπα-
ναρχήσω τὸν βίον μου. Δὲν θά παίζω πώ-
ποτε πλέον, καὶ ἂν ἡ Μαγδαληνὴ ἐχάρουεν,
ὁ πατήρ τῆς ἤθελε μὲ θεωρήσει ὡς ἐξαιρετον
δι' αὐτὴν εὐκαιρίαν.

Οἱ παῖκται περὶ οὐδενὸς ἀμφιβάλλουσιν,
ἀλλὰ συχνάκις ἀπατώνται.

Ὁ γύρος τῶν χαρτίων ἐπανελήφθη, καὶ ὁ
Βωτροῦ, ἀποφασισμένος νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν
νίκην, ἤρξατο διὰ καταθέσεως πέντε χιλι-
ᾶδων, ἃς καὶ ἀπώλεσεν.

Οἱ ἐπόμενοι ὡσαύτως δὲν ὑπῆρξαν αὐτῷ
εὐνοικώτεροι. Ἡ τύχη εἶχε μετατραπῆ, δι-
ότι ἡ ἐκ δεξιῶν μὲν μερὶς ἐκέρδιαιεν ἤδη,
ἐνῷ αἱ μᾶλλον ἐξερευθιστικαὶ ἀποπλανήσεις
ἐπανελαμβάνοντο κατὰ τῆς ἐξ ἀριστερῶν.
Ὅπου ἐσυρον ὀκτὼ ἐκεῖθεν, ὁ ἀρχιπαί-
κτης ἔσυρεν ἐννέα, καὶ διέμενον εἰς βακκαίαν
ὅταν ἔφερον ἐν. Ἀναλλοιώτως δὲ τὰ τραπήγ-
ματα ἠλάττουσαν τὰς καταθέσεις.

Ὁ Βωτροῦ ἐπάλαισεν ἀνδρείως καὶ εὐφου-
ῶς. Περιώρισε τὸ παίγνιον του ὅπως ἀντιση
μακρότερον ἀντὶ νὰ ἐπιδιώξῃ ἀπιθάνους ἐ-
πυξήσεις, δὲν ἐπεζήτησε πλέον εἰμὴ τὰ
τρία. Προσεπάθησε νὰ ἐπιτύχῃ διάλειμμα
τι, ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσε.

Τὰ κερδηθέντα τραπέζικα γράμματα ἐ-
πανῆλθον εἰς τὸν Βρασιλιανὸν πρὸ τοῦ τέ-
λους τοῦ γύρου, ὡς καὶ τὰ παρὰ τοῦ Γούης
κομισθέντα παρηκολούθησαν ὡσαύτως τὰ
πρῶτα.

Ἐκάλωσε θεράποντα, πρὸς ὃν διέταξε νὰ

τῷ φέρῃ ἐν γραμματίον τῆς Ἀέσχης, καὶ ἐ-
νομισματοποίησε τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ
ναστοχάρτου, ἐγγράφων τὴν υπογραφήν του
κάτωθεν τῆς ποσότητος τῶν δέκα χιλιάδων
φράγκων, τῆς ἀνωτέρως, κατὰ τὸν κανονι-
σμόν, ἣν ἕκαστον μέλος ἠδύνατο νὰ δανει-
σθῇ παρὰ τοῦ ταμείου τῆς.

Τὰ ἐκ πενήκοντα εἰκοσάφραγκων ἑκα-
στον δέκα γραμματίαι ἔλαθον τὴν αὐτὴν
ὁδὸν, ἣν καὶ τὰ χαρτονομίσματα τῆς Τρα-
πέζης τῆς Γαλλίας.

Διὰ τριῶν διανομῶν καὶ πέντε ἢ ἕξ τρα-
πήματων θαυμασίου ἐπιτυχίας, ὁ ἀρχιπαί-
κτης ἀνταπέδοτο τὰ ἴσα τῷ ἀντιπάλῳ του.

Ὁ Βωτροῦ δὲν ἐμεμφισμοίρησεν. Ἡγέρθη,
χωρὶς νὰ ἐκφέρῃ λέξιν, ἄνευ μηδεμιᾶς χει-
ρονομίας, καὶ διετίθετο ν' ἀποσυρθῇ ἀθου-
βως, ὅπου καὶ ὁ δὸν Μανουήλ εἶπεν αὐτῷ
μετὰ τοῦ δικροῦς αὐτοῦ μειδιάματος:

— Ὑπῆρξατε ἀτυχῆς; ἀλλὰ σ'αζ παρκα-
λῶ, κύριε, νὰ πιστεύσῃτε ὅτι αὔριον θά μὲ
σκαντήσητε πάλιν ἐδῶ, ὅλον εἰς τὰς δια-
ταγὰς σας.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ ἀπογυμνω-
θεὶς εὐπατριδης.

Ἐφαίνετο λίαν ἀτάραχος, ἀλλ' ἠσθάνε-
το μεγίστην ἔφρασιν, ἣν ἠδύνατο, νὰ στραγ-
γαλίσῃ τὸν Βρασιλιανὸν, τὸν τοσοῦτω εὐγε-
νῶς αὐτὸν ἐγγυμνώσαντα.

— Πῶς, Βωτροῦ, ἀναχωρεῖς; ἐκραξεν εἰς
πῶν παικτῶν τῆς δεξιᾶς, κάπως ἤδη ἀντα-
θέων, θέλεις εἰκοσι πέντε λουδοβίγια;

— Λίαν ὑπόχρεος, φίλτατε· ἔχω εἰκοσι
ἐν τῷ θυλακίῳ μου, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὰ συμ-
παρκαλῶ.

— Δὲν θέλεις μᾶς πείσει τὸ παράπαν ὅτι
μεταβαίνεις νὰ κατακληθῇς κατὰ τοιαύτην
ῶραν!

— Ὅχι· ὑπάγω πρὸς συνάντησιν τοῦ
Βουσερῶλ, δειπνῶντος ἐν τῷ Ἀγγλικῷ Καφ-
φενείῳ μετὰ γυναικῶν τοῦ συρμοῦ, ἀπήντη-
σεν ὁ Βωτροῦ μετ' ἀδιαφορίας.

Τὰ χαρτίαι διενεμήθησαν, καὶ ὁ παίκτης,

ὁ προσενεγκὼν γενναιοδώρας εἰκοσι καὶ πέν-
τε λουδοβίγια τῷ ἀπογυμνωθέντι, περὶ οὐ-
δενὸς ἄλλου ἐφρόντιζε πλέον ἢ τοῦ παιγνίου
του· ὥστε ὁ Βωτροῦ ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ τῆς
αἰθούσης, χωρὶς νὰ προσελκύσῃ τινὸς τὴν
προσοχάν.

Ἐφερε τὴν ἀπελπισίαν ἐνδομύχως, καὶ
οὐδὲν ἐπρόκειτο νὰ δειπνήσῃ, πολλῷ δ
ἤττον νὰ κοιμηθῇ.

Κατῆλθε πρὸς τὸ Βουλευτῆρον καὶ ἤρ-
ξατο πορευόμενος χωρὶς νὰ βλέπῃ τοὺς δικα-
βάτας, καὶ ἀγνοῶν ποῦ ἔβαιεν.

— Εἰκοσι λουδοβίγια ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ
ὑπενδύτου μου, καὶ οὐδὲν πλέον ἐν τῷ σύρ-
τη μου, διελογίζετο μετὰ πικρίας. Πολὺ εὐ-
χάριστον θά ἦναι τὸ καλοκαίριόν μου. Δι-
ῆλθον ἀπόψε ἐξαιρετον ἐσπέραν. Τώρα πρέ-
πει νὰ πωλήσω καὶ πάλιν μίαν τῶν γκιῶν
μου... καὶ αὕτη εἶναι ἡ τελευταία. Ἐτι δὲ,
ἂν τὰ ὑποστατικὰ ἐπωλοῦντο ὡς τὰ παλαιὰ
ἐνδύματα, ἐπὶ τῇ προσκλήσει δικαζίνοντος
ὀδεμπόρου, δὲν θά ἦτο τίποτε. Ἀλλὰ δὲν θά
ἐπιτύχω ἀγοραστὴν, ἢ μετὰ δύο ἴσως ἡμέρας,
καὶ ἂν δὲν ἀποσύρω τὴν ἐκ δέκα χιλιάδων
φράγκων ὁμολογίαν μου ἐντὸς τῶν ὠρισμέ-
νων τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὡρῶν, θά τοιχακολ-
ληθῇ τ' ὄνομά μου ἐν τῇ λέσχῃ. Πρὸς τίνα
ν' ἀποταθῶ διὰ χρήματα; Ὁ Βουσερῶλ ἔ-
χει, ἀλλ' αὐτὸς δὲν δανείζει οὔτε εἰς τοὺς
φίλους του. Ὑπάρχει ὁ Προυνεβῶ, ἀλλὰ ὁ
τέλειος οὗτος συμβολαιογράφος θά συμβου-
λευθῇ τῷ Μωγάρ περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀκι-
νήτων μου· ἀφ' ἐτέρου θά χρειασθῇ καιρὸς
πρὸς ὑποθήκευσιν. Ἄν ἔγραφον πρὸς τὸν
θεῖόν μου;... Ὅχι, ἔσεται ἀνωφελές. Δὲν εἴ-
ναι μὲν φιλόργυρος, ἀλλὰ τρέφει ὅπως ἰδίως
ιδέας ἐπὶ τῶν σχέσεων, ἃς ὀφείλει νὰ τηρῇ
πρὸς καταστρεφόμενον ἀνεψιόν. Οὔτε καὶ θά
μοι ἀπαντήσῃ. Μὰ τὴν πίστιν μου! ὅπως
μοι παρέξῃ ἄμεσον ἀρωγὴν, οὐδένα ἕτερον
δικαβλέπω ἢ μόνον τὸν Φρεδόκ. Ναι, ὁ Φρε-
δόκ εἶναι ὁ μοναδικὸς ἄνθρωπος, παρ' οὐ δύ-

ναμια να δανεισθῶ χίλια εικοσάφραγμα, άνευ έτέρας έγγραψέως, ή μόνας τῆς υπογραφῆς μου. Είναι πολὺ υποχρεωτικός μοι έδειξε πάντοτε μεγάλην φιλίαν, καὶ γνωρίζει τὴν θέσιν μου... ήξέρει ὅτι μοι ἀπομένει εἰσέτι κικνή περιουσία, ὅπως δυνήθῳ νά τὸν πληρώσω. Καλά! ἀλλ' ἔχει ἄρα γε χρήματα διαθέσιμα; Εἴκοσι χιλιάδες φράγκων δὲν εἶναι μικρὸν ποσόν! Καὶ ὁ Φρεδδὸν, ὅστις εἶναι φρόνιμον γεροντοπαλλήκαρον, θά διέθεσε τὰ χρήματά του εἰς τρόπον ἀποφέροντα αὐτῷ τακτικὸν εἰσόδημα. Δὲν θά διαταραχθῆ δ' ἴσως νά τ' ἀποσύρη πρὸς χάριν μου.

Ἡ τελευταία αὐτῆ σκέψις ἐπεσκότισε τὰς ιδέας τοῦ ἀπογυμνωθέντος εὐπατρίδου, καὶ ἐπανήρξατο αὐθις διαβλέπων ἀπείσιαι. Κατηράτο τὸν Βρακιλιανόν, τὸν βακκαράν, τὴν λέσχην καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀνοησίαν.

— Ὅταν σκεφθῶ, υπεργόγγυζεν, ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶχα νά πράξω, ἢ νά διακυσίνω ἡσυχος.

.... Ἐχω ἐξέπιστα στοιχήματα διὰ πάσαν τὴν περίοδόν μου τῶν ἵπποδρομιῶν, καὶ μοι ἐναπέμνε ποσόν, δι' οὗ ἠδυνάμην νά διέλθω ἀνέτως ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς μῆνας. Ἦν δυνατὸν νά ἐπκνορθωθῶ κατὰ τὸ Μέγα Βραβείον. Ἄλλ' ὄχι, ἔπρεπεν ὁ δαάβυλος νά με ὠθήσῃ ν' ἀναβῶ εἰς ἐκεῖνο τὸ κατὰ γόγιον. Ὁ Φρεδδὸν εἶχε δίκαιον λέγων ὅτι τὸ Ἀγγλικὸν Καρφενεῖον εἶναι εὐθηνότερον. Μά τὴν πίστιν μου! Θά υπάγω νά διηρηθῶ τὴ πάθημά μου πρὸς τὸν ἀξιόλογον αὐτὸν Φρεδδόν. Ἀπόψε μὲν μοι ἔδωσε καλὴν συμβουλήν, αὐριον δὲ τὴν πρώην ἴσως θά μοι παράσχῃ ἐκδούλευσιν.

Τοιαύτην λαθὼν ἀπόφασιν ὁ Γούης ἐσκέπτετο τίνι τρόπῳ θά διέλθῃ τὸν καιρόν του, μέχρις οὗ δυνήθῃ νά παρουσιασθῆ προσηκότως πρὸς τὸ δανειστῆ τῆς ἐκλογῆς του.

Ἀνήγγειλε, κατὰ τὴν ἐκ τοῦ παιγνίου ἀποχώρησίν του, ὅτι μετέβαινε πρὸς συνάντησιν τοῦ εὐθύμου θιάσου τοῦ Βουσερόλ ἐν τῷ Ἀγγλικῷ Καρφενεῖῳ. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἦν προφασιολογίη πικίου ἀπωλέσαντος, καὶ

προσπκθοῦντος νά ἐπιδείξῃ ἀδιχοροίαν ἐπ' τῷ παθήματί του κατὰ βάθος ὅμως οὐδέμιν ἠσθάνετο ὄραξιν πρὸς δεῖπνον, πολλῶ δ' ὀλιγωτέραν ἀληθῶς πρὸς ὕπνον.

Ἡ σκέψις τοῦ διελθεῖν ἐν τῇ κλίνῃ του μίαν ἐκ τῶν ἀύπνων ἐκαίνων νυκτῶν, ἃς παρέχουσι τοῖς καταστρεφομένοις αἱ περὶ χρημάτων μέριμναι, τὴν ἐτρόμαξε πολὺ πλεον τῶν ἀνωφελῶν φλυαρημάτων καὶ τοῦ δυσἀρέστου θορύβου τῆς ἐν Μαβίλλῃ διοργανισθείσης μικρᾶς εὐωχίας μετὰ τῶν φίλων του καὶ τινῶν νεανίδων.

Ἐδίσταζεν εἰσέτι, ὅτε διέγνω αἴφνης ὅτι ἐβουλιμῆ. Οὐδὲν ὑποσκάπτει τοσοῦτον τὸν στόμαχον, ὅσον τὸ ἀτυχὲς χαρτοπαίγιον.

Ὁ Βωτροῦ συνησθάνετο τὴν ἀνάγκην τροφῆς, ὅπως ἀνακτήσῃ δυνάμεις, καὶ δὲν ἠθέλην ἴσως τῷ ἀπαράσει νά πῆ ἐπίσης ἵνα παραζαλισθῆ.

Ἄλλως τε, ἐξερχόμενος τῆς Λέσχης, κατηυθύνθη μηχανικῶς πρὸς τὸ Ἀγγλικὸν Καρφενεῖον, καὶ αἱ περὶ παιγνίου καὶ δανείου σκέψεις του ὠδήγησαν αὐτὸν, χωρὶς κλῆν νά τὸ ἐνοήσῃ, πρὸς τὴν γωνίαν τῆς ἑδοῦ Μαριβῶ.

Ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν εἶδεν, εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα τοῦ ἐστιατορίου, δαμάτιον λαμπρῶς φωταγωγημένον, ὅπερ κελῶς ἐγίνωσκε, καθὼ κατὰ κλιπῶν ἐν αὐτῷ ἀνάριθμα λουδοβίκικα καὶ τινὰς ἀνεραπωλήσεις. Τὰ πκράθυρα ἦσαν ἀνοικτά, καὶ δι' αὐτῶν ἐξήρχοντο ποικίλοι ἤχοι, ὧν ὑπερείχε φωνὴ ὑψιφώνου, τοσοῦτον διάτορος καὶ ὀξεῖα, ὥστε ἐφάνετο ὅτι ὁ λάουγξ, ἀφ' οὗ αὕτη ἐξήρχετο, ἦν ποτισμένος δι' ὄξους. (ἀκολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗΣ ΤΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ.

ὑπὸ Δ. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ [ἱατροῦ].
(Συνέχεια, ἴδε προηγ. φυλλ.)
Ὁ Ρεάλδος Κολούμβος διάσπαμος ἀνατόμος,

εἰς ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων τῆς ἐπιφανοῦς ἐκείνης γενεᾶς, ἥτις ἐκλείπει τὴν ἱατρικὴν Σχολὴν τῆς Παδοῦης, κατὰ τὸν δέκατον ἔκτον αἰῶνα, ἐγεννήθη ἐν τῇ πόλει τῆς Κρεμόνης· ἤμικασι περὶ τὰ 1544, καὶ ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ περιφῆμῳ Βεσκαλίῳ. Ὁ Κολούμβος ἐξετέλεσεν οὐσιώδεις ἀνακαλύψεις, καὶ προήγαγε τὰς γνώσεις τῆς ἀνατομίας. Ἐξ ἔτη μετὰ τὸν Σερβέτον, καὶ ὅλως ἀνεξαρτήτως τούτου, ἀνεκάλυψεν ἐκ νέου τὴν πνευμονικὴν κυκλοφορίαν ἢ περιγραφήν, ἣν ὁ Κολούμβος ἀφῆκε, τῆς διὰ τῶν πνευμένων κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, εἶναι πληρεστάτη, καθορὰ καὶ σύντομος. «Μεταξὺ τῶν δύο κοιλιδίων, λέγει, εἶναι τὸ διάφραγμα, διὰ τοῦ ὁποίου πιστεύεται γενικῶς ὅτι τὸ αἷμα ρεῖ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ εἰς τὸ ἀριστερόν, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι μὲγα λάθος, διότι τὸ αἷμα διοχετεύεται διὰ τῆς ἀρτηριακῆς φλεβῆς, εἰς τοὺς πνεύμονας. ἐκεῖθεν, μετὰ τοῦ ἀέρος, διοχετεύεται διὰ τῆς φλεβικῆς ἀρτηρίας εἰς τὸ ἀριστερόν κοιλίδιον τῆς καρδίας, ὅπερ οὐδεὶς εἶδεν εἰσέτι.»

Ἄνδρας Καισαλπίνος, τρίτος οὗτος μνηστήρ τῆς δόξης τῆς ἀνακαλύψεως τῆς πνευμονικῆς κυκλοφορίας, ἐγεννήθη ἐν Ἀρρητίῳ (τὰ νῦν Ἀρρέτσου) τῆς Ἰταλίας, περὶ τὰ 1519· ἦτον ἔσχος φιλόσοφος, περίφημος βοτανικός, καὶ διακεκριμένος φυσιολόγος. Διέπρεψεν ὡς καθηγητῆς ἐν Πίσῃ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ ἐπομένως προσεκήληθῃ εἰς Ρώμην, ὅπου ἐπίσης ἐδίδασκε, καὶ διορίσθη ἀρχιίατρος τοῦ Πάππα Κλήμεντος Η'. καὶ ἀπεβίωσεν ἐν Ρώμῃ τῷ 1603.

Ὁ μέγας φυσιολόγος Λινναῖος ἐπωνόμασε τὸν Καισαλπίνον πρῶτον συστηματικὸν συγγραφέα περὶ Βοτανικῆς, καὶ ἠκολούθησε τὴν κατὰ τάξιν αὐτοῦ ὡς βάσιν τοῦ ἰδιοῦ του συστήματος. Ἡ ἱστορία τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν προσφέρει οὐκ ὀλίγα παραδείγματα περὶ σημαντικῆς τινος ἀνακαλύψεως ὑπὸ δύο ἢ πλειοτέρων προσώπων γενομένης, εἰς διαφόρους χώρας καὶ ἐποχάς, άνευ προηγουμέ-

νης γνώσεως τῶν ἐρευνητῶν ἐνδὸς ἐκάστου, ὡς καὶ ἐν τῇ παρούσῃ περιπτώσει. Ὁ Καισαλπίνος ἀνεκάλυψε τὴν πνευμονικὴν κυκλοφορίαν, μὴ γινώσκων ὅτι πρὸ αὐτοῦ, ὁ τε Σερβέτος καὶ ὁ Κολούμβος ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἀλλήλων, προσέκοψαν εἰς τὴν αὐτὴν ἀνακάλυψιν, διότι οὐδ' αὐτὸν δὲν ἀναφέρει περὶ αὐτῶν ἦτο δὲ ἄνθρωπος τόσον ἐντίμου καὶ εὐγενοῦς χαρακτῆρος, ὥστε ποτὲ δὲν θά καταδέχτο νά σφετερισθῆ τὴν δόξαν ἄλλων. Οὗτος πρῶτος μετεχειρίσθη τὰς ἐμφραστικὰς λέξεις «κυκλοφορία τοῦ αἵματος.»

Ἡ κυκλοφορία αὕτη, λέγει, ἥτις μετοχετεύει τὸ αἷμα ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ τῆς καρδίας μέρους, διὰ τοῦ πνεύμονος, εἰς τὸ ἀριστερόν, ἐντελῶς συμφωνεῖ πρὸς τὴν ἀνατομικὴν διάταξιν τῶν μερῶν, διότι ἕκαστον κοιλίδιον ἔχει δύο ὄχετοῦς, ἕνα διὰ τοῦ ὁποίου τὸ αἷμα εἰσέρχεται καὶ ἄτερον δι' οὗ ἐξέρχεται. Ὁ ὄχετός, δι' οὗ τὸ αἷμα φθάνει εἰς τὸ δεξιὸν κοιλίδιον, εἶναι ἡ κοίλη φλέψ· ἐκεῖνος δὲ δι' οὗ ἐκρέει, εἶναι ἡ πνευμονικὴ ἀρτηρία. Τὰ ἀγγεῖα, δι' ὧν τὸ αἷμα διοχετεύεται εἰς τὸ ἀριστερόν κοιλίδιον, εἰσὶν αἱ πνευμονικαὶ φλέβες· ὁ δὲ ὄχετός, δι' οὗ ἐξέρχεται πάλιν αὐτόθεν εἶναι ἡ ἀορτή.»

Οὐδεὶς δύναται νά περιγράψῃ τὴν πνευμονικὴν κυκλοφορίαν καλλίτερον. Ἄλλ' ὁ Καισαλπίνος δὲν περιωρίσθη ἕως αὐτοῦ. Οὗτος, πρῶτος καὶ μόνος πρὸ τοῦ Ἀρθεῦ, ἔδωκεν εἰς τὸν κόσμον καταληπτὴν ἰδέαν τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος δι' ὅλου τοῦ σώματος, αὐτὸς κατέδειξε τὸ σύνθημα φαινόμενον, τῆς διατάσεως τῶν φλεβῶν κάτωθεν, καὶ οὐχὶ ἄνωθεν ἐπιδέσμου περισφιγγοντος ἐν μέλει, τὸ ὁποῖον ἀπαδείκνυεν ὅτι αἱ φλέβες ἐπαναφέρουν τὸ αἷμα εἰς τὴν καρδίαν, καὶ οὐχὶ πρὸς τὰ ἐκτὸς μέρη τοῦ σώματος· πρὸς ταῦτα λέγει ὁ ἴδιος αὐτολέξει. «Τὸ αἷμα, διοχετευόμενον εἰς τὴν καρδίαν διὰ τῶν φλεβῶν, ἀναμίγνυται καὶ δικαθαίρεται αὐτόθι, καὶ ἀφοῦ τελειοποιηθῆ οὕτω πως, μετοχετεύεται, διὰ τῶν ἀρτηριῶν, καθ' ὅλον τὸ σῶμα.»

Ούδεις βεβαίως δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν γενικὴν κυκλοφορίαν συντομώτερον καὶ εὐστοχώτερον τούτου. Καταφάνεται ὅθεν ὅτι ὑπὲρ τὴν ἡμίσειαν ἑκατονταετηρίδα πρὸ τῆς ἀνακάλυψως τοῦ Ἄρθεῦ, ὁ Ἄνδρέας Κι-σαλπίνος ἀφῆρσε τὸ κάλυμμα, τὸ κρύπτον τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, εἰς τοσοῦτον βαθ-μὸν, ὥστε ἐγένετο ἀκούοντως καταληπτὴ, ἢ τε μεγάλη καὶ ἢ μικρὰ κυκλοφορία τρῦ αἵματος.

Οἱ συμπατριῶταί του Ἴταλοι ἐπιμένουν κηρύττοντες τὴν προτεραιότητά του, καὶ ἀμ-φισβητοῦν τὰς ἀξιώσεις τοῦ Ἄρθεῦ ἐπὶ τῆς τιμητικῆς δάφνης, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ εἰς τι-μὴν τοῦ Ἄνδρέα Κι-σαλπίνου ἐγεγρῆντος ἀνδριάντος, καὶ μετὰ μεγαλοπρεποῦς πομπῆς ἀποκαλυφθέντος τῇ 30 Ὀκτωβρίου 1876 ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ρώμης. Οἱ Ἴταλοι διεκδικοῦσιν ὑπὲρ τοῦ Κι-σαλπίνου τὴν τι-μὴν τοῦ ὅτι ἀνεκάλυψε τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, ὑπὲρ τὰ πενήκοντα ἔτη πρὸ τῆς δῆθεν ἀνακάλυψως τοῦ Ἄρθεῦ. Ὁ καθηγητὴς τῆς Φυσιολογίας, ἐν τῷ Πα-νεπιστημίῳ τῆς Γενρόης, Ἰούλιος Κεραδί-νης, ὁρῶν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, συνιστᾷ ἐν τῷ πνευματικῷ αὐτοῦ λόγῳ ἵνα τεθῇ ἐπὶ τῆς εισόδου τῆς ἱατρικῆς σχολῆς τῆς Πίζης, ὅπου ὁ Κι-σαλπίνος πρῶτον ἐδί-δαξε τὴν ἀνακάλυψίν του, ἡ ἐξῆς ἐπιγρα-φὴ, « Ἄνδρέας Κι-σαλπίνος ἐξ Ἀρρητίου, διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς ἐν τῷ Πανεπιστη-μίῳ τῆς Πίζης, ἀφῶ διόρθωσε τὰς περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ ἥπατος καὶ τῶν φλεβῶν πλάνας τοῦ Γαλινοῦ, ἀνεκάλυψε τὴν κυκλο-φορίαν τοῦ αἵματος δι' ὅλου τοῦ σώματος, καὶ ἀπέδειξεν αὐτὴν διὰ τῆς ἀνατομῆς ζώων ἔτι ζώων, περιδέσας προηγουμένως τὰς φλέβας των, ὡς πληρέστατα τὰς περιγρά-φει ἐν τοῖς « Περιπατητικοῖς ζητήμασι » καὶ ἐν τοῖς ἱατρικοῖς αὐτοῦ ζητήμασι δημοσι-ευθεῖσι τῷ 1569 καὶ 1593, μεταχειριζόμε-νος τὴν λέξιν αὐτὴν « κυκλοφορία ». Ἄσυ-

στόλως οὖν ὁ ἄγγλος Ἄρθεῦ ἐτόλμησεν ἐν ἔτει 1628 νὰ σφετερισθῇ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς μεγάλης ταύτης ἀληθείας. »

Ὁ Ἱερώνυμος Φαβρίκιος ἦτο περίβλεπτος ἐν τῇ ἐποχῇ, καθ' ἣν ἔζη (1537—1603) Ἡ Δημοκρατία τῆς Βενετίας τῷ ἀπένειμεν ἐτήσιον σιτηρέσιον χιλίων χρυσῶν δοματίων, καὶ τὸν ἐτίμησε δι' ἀνδριάντος καὶ χρυσοῦς ἀλύσου, ἀλλ' ἡ ἀθάνατος δόξα του συνίστα-ται εἰς τὸ ὅτι ἀνεκάλυψε τὰς βαλβίδας ἢ δικλειδας τῶν φλεβῶν, ἐξ ὧν ἀποδείκνυται ἀνατομικῶς ἡ κυκλοφορία, καὶ διότι ἦτο ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἄρθεῦ. Τῷ 1574 ἀνεκάλυ-ψε τὰς βαλβίδας τῶν φλεβῶν. Πικρῆται ὅτι ἀνοίγουςι πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς καρ-δίας, καὶ ὅτι τὸ αἷμα ἐν τούτοις τοῖς ἀγ-χείοις δύναται νὰ κινηθῇ μόνον κατ' ἐκεί-νην τὴν διεύθυνσιν, τὸ ἀνάπαλιν τοῦ ὅτι συμβαίνει εἰς τὰς ἀρτηρίας, αἵτινες ἀμοιροῦ-σι βαλβίδων. Ὁ Φαβρίκιος εἶδεν ἐναργῶς τὴν ἀνατομικὴν ταύτην διάταξιν, ἀλλὰ δὲν κα-τενόησε τὴν ἀπόδειξιν, ἣν ἐχορήγει, ὅτε πὸ αἷμα ἐκινεῖτο δι' ἐνδελεχοῦς κυκλοφορίας.

(ἀκολουθεῖ.)

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

Ε.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κεφάλαιον.

Β.

Εἶναι ἔργον ὑπεράτης φρονήσεως νὰ προ-σπαθῇ ὁ ἄνθρωπος νὰ οἰκονομῇ μέρος ἐκ τῶν ἐκ τῆς ἐργασίας του προσόδων, ὅπως ἀποτίη ἐν μέλλοντι χρόνῳ χρεὴ, ἅτινα συνῆψε προη-γουμένως.

Δὲν ἀρκεῖ δικαίη νὰ ζῆ μόνον διὰ τὸν ἐ-πιούσιον ἄρτον τῆς οἰκογενείας του, ἀλλ' ὀ-φείλει διὰ τῆς οἰκονομίας νὰ ἐναποταμιεύη ἔστω καὶ ἐλαχιστον μέρος τῶν ἐσόδων του, ἐν ἐνὶ λόγῳ, δὲν πρέπει ν' ἀποθάνῃ ὀλιόκλη-ρος, ἐξαφανίζων μετὰ τῆς ζωῆς του καὶ κε-φάλαιον καὶ προσόδου.

Ὅπως μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν καρπῶν ἐκ τῶν ἀγρῶν, μένει πάντοτε ἡ γῆ, ἀντιπρο-σωπεύουσα κεφάλαιόν τι, οὕτως ὅτε καὶ με-τὰ θάνατον ἐκλείψῃ ὁ καρπὸς τῆς ἐργασίας, πρέπει νὰ μένη ἐξ οἰκονομίας κεφάλαιόν τι διδὸν νέον εισόδημα.

Τί θὰ ἐλεγέ τις δι' ἄνθρωπον κάτοχον με-γάλης περιουσίας, ὅστις ἐδάπανα καθ' ὅλα τὰ ἔτη τῆς ζωῆς του, οὐ μόνον τὰ εισοδή-ματά του, ἀλλὰ καὶ μέρος τῶν κεφαλαίων του, εἰς τὸν τρόπον ὥστε οὐδὲν θὰ κατέλιπε με-τὰ θάνατον, οὐδὲν ἕτερον ἢ τὴν δυστυχίαν τῆς οἰκογενείας του, δυστυχίαν, ἣτις φοβερω-τέρα θὰ καθίστατο, προκειμένου περὶ οἰκογε-νείας βωσάσης ἐν πλούτῳ καὶ πολυτελείᾳ;

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δικαίως ἤθελε θεωρεῖ-σθαι παράφρων ἢ ἔνοχος, διότι, ἀντι κληρο-δοτήματος, τὴν καταστροφὴν θὰ κατέλιπε τῆς οἰκογενείας του.

Καὶ ἐν τούτοις, εἶναι λυπηρὸν νὰ τὸ ὁμο-λογῆσῃ τις, ὑπάρχουν χιλιάδες οἰκογενειαρ-χῶν, οἵτινες, εἴτε ἐξ ἀγνοίας, εἴτε ἐξ ἀπρονο-ησίας ἢ ἀσυγγνώστου ἀκηδείας, ἀποκομίζου- ἐν τῷ τάφῳ των ἀντὶ τῶν εὐλογιῶν, τὰς ἀ-ράς τῆς ἀπέλπιδος οἰκογενείας αὐτῶν.

Πράγματι, ὁ μὴ ἔχων περιουσίαν ν' ἀφήσῃ εἰς τὰ τέκνα του, καὶ δὲν ἀσφαλίζει τὴν ζω-ὴν του, εἶναι ἐπίσης ἔνοχος καὶ τὸ αὐτὸ δια-πράττει ἐγληπμα μὲ ἐκεῖνον, ὅστις τρώγει τὸ κεφάλαιόν του μετὰ τῶν προσόδων του.

Τὸ δικαίωμα τῆς οἰκογενείας εἶναι τὸ κλη-ροδότημα.

Τὸ καθῆκον τοῦ προστάτου τῆς οἰκογε-νείας εἶναι νὰ τὸ διατηρήσῃ, ἐὰν ὑπαρῇ, ἢ νὰ τὸ δημιουργήσῃ διὰ τῆς οἰκονομίας, ἐν ἐ-ναντίᾳ περιπτώσει.

Ἡ ἐπὶ τῆς ζωῆς ἀσφάλεια εἶναι ἀπίν-των τῶν ἀνθρώπων κληροδότημα.

Ἀπὸ τοῦ ἐργάτου μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ὑ-παλλήλου πάντες ἀντιπροσωπεύουσιν ἀτομικὴν σχετικῶς περιουσίαν, ἣν συμφέρον ἔχουσι νὰ

πραγματοποιήσωσι διὰ τοῦ μέσου τῆς ἀσφα-λείας, ἵνα κατελίπωσι κληρονομίαν τῆς οἰκο-γενείας των.

Ἄς μὴ εἴπῃ τις ὅτι, διὰ ν' ἀσφαλίσῃ τὴν ζωὴν του, ἀπαιτεῖται ποσὸν μέγα, διότι εἰς τοῦτο τῷ ἀπαντῶμεν ὅτι τὰ πάντα εἰσι σχετικὰ.

Ἐὰν ἦσαι ἐργάτης, ἔσο μετριοφρων, καὶ μὴ δημιουργήτης βάρους δυσανάλογον τῶν δυ-νάμεών σου.

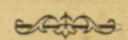
Ἰποθέσωμεν ὅτι σὰς προσφέρει τις πρὸς ἀγορὰν ἀγρόν τινα ἀξίας 10,000 φράγκων, οὕτινος ἡ κάρπωση καὶ ἡ κυριότης δὲν θὰ περιέλθῃ εἰς χεῖράς σας, ἢ μετὰ τὸν θάνατόν σας, σὰς ὑποβάλλει δὲ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

Θὰ πληρώσῃτε, ἐὰν ἔχητε ἡλικίαν τριά-κοντα ἔτων, 249 φράγκα κατ' ἔτος, μέχρι τῆς τελευτῆς σας ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ πωλητὴς θὰ καρποῦται, διαρκούσης τῆς ζωῆς σας, τῶν ἐ-σόδων τοῦ ἀγροῦ, ὑποχρεοῦται νὰ σὰς πλη-ρώσῃ τόκον 3 1)2 ο)ο κατ' ἔτος ἐπὶ τῶν χρη-μάτων, τὰ ὅποια δίδετε.

Τίς ἐξ ὑμῶν, εὖ φρονῶν, δὲν ἤθελε παρα-δεχθῆ τὴν πρότασιν ταύτην;

Ἀφ' ἐνός, εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ οἰκογενεία του θὰ κληρονομήσῃ τὸν ἀγρόν ἄφ' ἑτέρου βλέπει ὅτι τὰ προκαταβαλλόμενα χρήματά του θὰ τῷ φέρωσι τόκον κατ' ἔτος. Ἄν δὲ ἐπισυμβῇ ὁ θάνατος προῶως, ὑπὲρ καὶ ἀσ-φαλιστὴς καὶ ἀσφαλιζόμενος ἀπέχονται, λαμβάνει τὸν ἀγρόν, δι' ὃν πιθανῶς δὲν ἐ-πλήρωσε ἢ 249 φράγκα ἐπὶ 2 ἢ 3 ἔτη.

Καὶ λοιπόν ἢ ἐπὶ τῆς ζωῆς ἀσφάλεια εἶ-ναι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οὐδεὶς ποτὲ ἐφαντάσθη νὰ σὰς προσφέρῃ ἀ-γρόν ὑπὸ τοιούτους ὅρους, ἐνῶ διὰ τῆς ἐπὶ τῆς ζωῆς ἀσφαλείας σὰς παρέχεται ἡ εὐκολία νὰ κληροδοτήσῃτε τῆς οἰκογενείας σας χρηματι-κὸν κεφάλαιον.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ
ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΝΑΟΥ
ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ «Γραμικὴ» πληροφροῦμεθα ὅτι τὴν Κυριακὴν 5 Φεβρ. ν. ἔ. ἐνεκαίνισθη ἐν Λονδίῳ ὁ κατὰ τὴν ὀδὸν Μόσχας ἀνεργεθεὶς νέος Ἑλληνικὸς Ναὸς, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας Σοφίας, δι' ἃν ἐξωδεύθησαν παρὰ τῶν ἐκείσε παρεπιδημούντων ὁμοεθνῶν 50 χιλ. Λιρῶν ἀγγλικῶν. Τὴν ἐγκαίνιασιν ταύτην ἐτέλεσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας κ. Ἀντώνιος Χαριάτης, συμπαραστραμένων τῶν Ἀρχιμανδριτῶν τῶν Ἑλληνικῶν ἐκκλησιῶν τῆς Λιβερπόβλης καὶ Μπαχεστρίας.

«Ἡ τελετὴ, λέγει ὁ ἀγγλὸς ἀρθρογράφος, ἦν λίαν ἐπιβλητικὴ, καὶ ἐγένετο ἐπὶ παρουσίᾳ πολυμελοῦς συναθροίσεως, μεταξὺ τῆς ὁποίας παρήσαν ὁ κ. Γ. Γλάδστον, ὡς πρωθυπουργὸς, ὁ ἐπίσκοπος Τόξερ, ὡς τριούτος τοῦ Λονδίνου, ὁ πρέσβυς τῆς Τουρκίας, ὁ Ἐπιτετραμμένος τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὁ Γεν. αὐτῆς Πρόξενος».

ΓΕΛΩΤΕΣ.

Ἐλεγέ τις πρὸς φίλον του:

— Τόσον ἡγάπων τὴν σύζυγόν μου κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου μου, ὥστε μοὶ ἤρχετο νὰ τὴν φάγω...

— Καὶ τώρα;

— Τὸ μετενόησα πρὸ ἃν τὸ ἔκαμα.

Δύο γεωργοὶ συναμίλουσιν περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ ἔτους, καὶ προοικονίζοντο λαμπρὰν συγκομιδὴν. Ἐὰν, εἶπεν ὁ εἷς, αἱ βροχαὶ αὐταὶ ἐξυκολουθήτουσιν, τὰ πάντα θὰ ξεφυτρώσουσιν ἀπὸ τὴν γῆν.

Δυστυχίᾳ μου! ὑπέλαθεν ὁ ἕτερος, ἀλλ' ἐγὼ, ὅστις ἔχω θάψει δύο συζύγους;

Ἦ οὐκ. Κ... ἀπερχόμενος, ἔκ τινος γάμου

μὲ πολὺ κακὰ ἐντυπώσεις ἐνεκὰ τῆς ἀσχημίας τῆς νύμφης, λέγει εἰς τὸν γαμβρόν:

— Νὰ ζῆς, γαμβρέ, νὰ χαίρεσαι τὴν νοφίτσα σου.

ΛΥΣΕΙΣ.

τοῦ ΣΤ'. αἰνίγματος
Δάκκος.

Τοῦ Προβλήματος.

Ταῦ-ρο-ς.

ΛΥΤΑΙ.

Ἡ ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ Δεσποινὶς Ἄννα Γ. Γ. Σταυρίδου, καὶ οἱ κ. κ. Σ. Λαγρυδάκης καὶ Σ. Πικπαθιαναστόπουλος.

ΑΙΝΙΓΜΑ Ζ'.

Μικρὸν εἶμι καὶ εὐταλὲς· ὁ τ' οὐρανοῦ πλήν ὄθλος
ἀν' ἀέθρῳ, ἀφανίζεται
ὁ ἥλιος σκοτίζεται
καὶ ἄρθον ἀνακρίπεται, φίλοι, ὁ κόσμος ὄλος.

ΠΡΟΛΗΜΜΑ.

Διὰ δύο μόνον γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου σχηματίσιν τὸ ὄνομα πόλεως, ἣτις ἐδράξασθη κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ.

Τὸ βούτυρον δυνάμεθα νὰ διατηρήσωμεν πολὺν καιρὸν νωπὸν, τυλίσσοντες αὐτὸ ἐντετελῶς ἐντὸς πανίου, βεβρεγμένου εἰς ὕδωρ μειγμένον μὲ ὄζου. Ὅταν τὸ πανίον ξηρανθῆ, πρέπει νὰ τὸ βρέχωμεν ἐκ νέου μὲ τὸ ὄξυδωμένον ἐκεῖνο ὕδωρ, ὅπερ ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ διατηρῇ νωπὸν τὸ βούτυρον ἐπὶ πολὺν καιρὸν.